

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, SVIBANJ 2010. ■ GODIŠTE IV ■ BROJ 20 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

5

DOGAĐAJNICA

Dan otvorenih vrata Katoličke gimnazije u Požegi

Učenici Katoličke osnovne škole pokrenuli karitativnu akciju

Hodočašće policije i vojske u marijansko proštenište u Kutjevu

20

ŽIVOT MLADIH

Susret hrvatske katoličke mlađeži u Zadru

22

IZ NAŠEG CARITASA

Biskupija stipendira školovanje trojice bogoslova u Kamerunu

23

OBITELJ

Ružica i Josip Berić iz župe Bućje odgajaju desetero djece

Prilog na osam stranica

HODOČAŠĆE U AVILU I FATIMU

UZ SVETKOVINU PEDESETNICE – DUHOVA

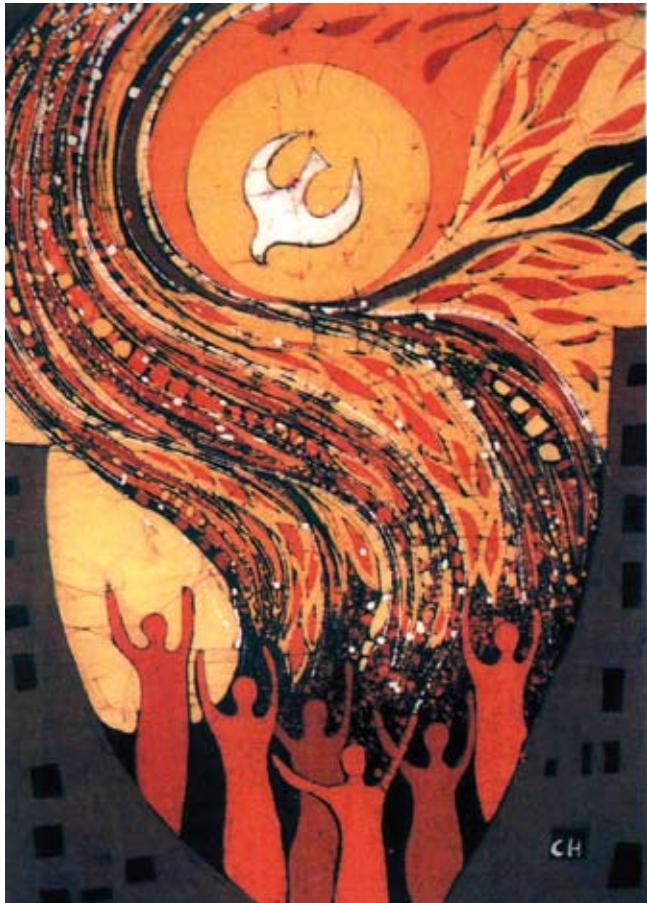
Na taj židovski blagdan, kada je već Pasha po Isusovu uskrsu postala kršćanska, apostoli primaju obećani dar, Duha Svetoga. Odsada se Pedesetnica u Crkvi slavi kao Duhovi. Po mnogim obećanjima Staroga Saveza dar Duha Svetoga novoj mesijanskoj zajednici predstavlja puninu spasenja.

Čestitamo svetkovinu Pedesetnice – Duhova!

»DUH GOSPODNIJI ISPUNJA SVEMIR«

Čitanja: Dj 2,1-11; Rim 8,8-17; Iv 14,15-17. 23-26

*Na taj židovski blagdan, kada je već
Pasha po Isusovu uskrsu postala
kršćanska, apostoli primaju obećani
dar, Duha Svetoga. Odsada se
Pedesetnica u Crkvi slavi kao Duhovi.
Po многим obećanjima Staroga
Saveza dar Duha Svetoga novoj
mesijanskoj zajednici predstavlja
puninu spasenja.*

Stom nakon prvih Duhova učenici su Isusovi u novom svjetlu čitali drevne izričaje Biblije o Duhu Božjem, Duhu Svetomu. Vrlo brzo je u prvoj Crkvi dobila na svoj svojoj snazi prva riječ Biblije o Duhu Božjem: »U početku stvori Bog nebo i zemlju. Zemlja bijaše pusta i prazna ... ali Duh je Božji lebdio nad vodama« (Post 1,1-2). To je na svoj način izrazila Knjiga mudrosti: »Doista, Duh Gospodnji ispunja svemir« (Mudr 1,7). Ta riječ danas stoji kao pročelna pjesma misnog bogoslužja. Duh je vrhunski dar Krista Uskrsloga Crkvi. Ali Crkva ne svojata Duhu samo za sebe. Ona se veseli daru Duhu koji mogu

uživati svi ljudi dobre volje. Ta nije li sam Isus rekao: »Duh puše gdje hoće« (Iv 3,8)? Proživimo dakle ove Duhove, dakako, kao svoj blagdan, kao blagdan Crkve, ali ništa manje i kao blagdan svakoga čovjeka, svega čovječanstva, svemira.

Govor brojeva

Pedesetnicom se nazivao blagdan nakon Pashe. Slavio se pod znakom punine, nabujalosti Božjih darova: o prvim žetvama. I sam broj mu je svet. U Bibliji broj 3 označuje Božji broj. To je puni i nedjeljni broj. Broj 4 broj je svijeta. Savršeno djeđljiv, označuje četiri strane svijeta. Stoga je broj 7 osobito svet (4 + 3). To je broj svijeta i broj Boga zajedno te označuje cjelokupnost zbilje. A evo, Pedesetnica: $50 = 7 \times 7 + 1$. Dakle, savršena punina. I na taj židovski blagdan, kada je već Pasha po Isusovu uskrsu postala kršćanska, apostoli primaju obećani dar, Duh Svetoga. Odsada se Pedesetnica u Crkvi slavi kao Duhovi. Po многим obećanjima Staroga Saveza dar Duha Svetoga novoj mesijanskoj zajednici predstavlja puninu spasenja.

Što znači »biti u Duhu«?

Za Pavla izrazi »biti u tijelu« i »biti u Duhu« znače dva nesvodiva načina cjelokupne čovjekove egzistencije. U prvom, čovjek je posve zaokupljen ovozemaljskim interesima, živi kao da Boga nema, bez ikakvih izvanzemaljskih perspektiva, sam sebi postavlja ljestvicu vrednota pa je stoga sklon samoživosti i sebičnosti i dosljednom potčinjavanju drugih. To bi bio »čovjek u tijelu«. Sasvim obratno, »čovjek u Duhu« ne otuduje se ni svojim zemaljskim dužnostima i istinskim vrednotama, no sav svoj život — misli, volju, osjećaje, dušu i srce, pa i samo svoje tijelo — suodnosi prema Bogu i, radi Boga, s bližnjima. Sve vrednuje, kako kršćanska ascetika voli reći, »sub specie aeternitatis — pod vidom vječnosti«. On je dakle po nutarnjem nagnuću što ga u njemu proizvodi Duh Božji bogoljuban i čovjekoljuban, teži za što boljim međuljudskim suodnosima i znade se u to i sebedarno, križevno uložiti. Za Pavla, izraz »biti u

Duhu« ekvivalentan je drugom, njemu jako dragom »biti u Kristu«.

Memorija Crkve

Osobita misija Duha Svetoga jest: on će oživjeti memoriju Crkve: u novom i dubljem svjetlu zasjat će joj »sva istina« (usp. 16,13). On je upravo Duh istine, ili štoviše Duh Istine, to jest samoga Krista. On je stoga i Svjedok Isusov te od Isusovih učenika također stvara njegove svjedočke (usp. 15,26-27 = Dj 1,8). Istom po Duhu Svetom sjaji nam sva vjernička spoznaja, ali zajedno s plamenom ljubavi, o Isusu i prema Isusu i svemu što nam je on objavio — o Ocu, sebi, Duhu, nama.

Duh Sveti je Isusov »drugi ja«

Ima ih koji Lukina Djela zovu »evanđeljem Duha Svetoga« jer je u njima Duh Sveti trajan nevidljivi Dječatnik koji djeluje kroz vidljive dječatnike, Isusove učenike — kroz Crkvu. No taj naslov »evanđelja Duha Svetoga« još se većim pravom može dati i Ivanu. Osim drugih mesta, navještaji Duha Svetoga spadaju u vrhunce tzv. Isusove oproštajne besjede, koju Ivan — kako se može zaključiti — smješta nakon Svetе večere, neposredno prije muke u Getsemaniju.

Duh Sveti ima misiju da na neki način bude Isusov drugi »ja«, trajno nazočan u srcima njegovih učenika, cijele Crkve. Kroz njega Isus — snagom Oca — ostvaruje najintimnije jedinstvo s nama. Doista, svi Isusovi navještaji govore o najtješnjoj povezanosti: ponajprije, između njega i njegova Oca u suodnosu prema Duhu Svetom, a zatim taj isti Duh Sveti — zajedničko dobro Oca i Sina — postaje zajedničkim dobrom svakoga i svih Isusovih vjernika. On je u isto vrijeme pravi Zastupnik Isusov. I to do te mjere da prožima sve vjernikovo biće jer je riječ o prebivanju Duha Svetoga — »kod vas ostaje i u vama je« (Iv 14,17). Subjekt svih ovih duhovskih odlomaka jest Isus Krist, Sin, i njegov Otac — oni šalju Duha Svetoga. »Objekt« jesu vjernici, ali kao »vi — vas — vama«, dakle i kao pojedinci i kao zajednica, Crkva.

Fra Bonaventura Duda

MISNO SLAVLJE U OKUČANIMA PRIGODOM 15. OBLJETNICE »BLJESKA«

Iskažimo poštovanje našim braniteljima onako kako to čine njihove majke

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Upovodu 15. obljetnice vojno-redarstvene akcije Bljesak, 1. svibnja u okučanskoj župnoj crkvi sv. Vida svećano misno slavlje predvodio je požeški biskup msgr. dr. Antun Škvorčević s vojnim ordinarijem msgr. Jurjem Jezerincem, dekanom Novigradiškog dekanata Pericom Matanovićem, kancelarom Ivicom Žuljevićem, okučanskim župnikom fra Ivom Tadićem i tajnikom Goranom Lukićem. Na misi je bio predsjednik Hrvatskoga sabora Luka Bebić, predsjednica Vlade Jadranka Kosor, ministri, vojni

i civilni dužnosnici, braniteljske udruge proistekle iz Domovinskog rata te roditelji poginulih i nestalih branitelja.

Biskup je podsjetio na akciju Bljesak kojom je vraćeno dostojanstvo ovom dijelu Hrvatske i čitavoj domovini. Istaknuo je kako na ovoj svetoj misi želimo stati pred Boga, izraziti mu zahvalnost za slobodu domovine i za sve one koji su za nju velikodušno položili svoje živote. Jednako tako izrekao je zahvalnost svima koji su sudjelovali u toj akciji i trpe od posljedica stradanja. Podsjetio je i na brojne rane, koje na ovim prostorima nose ljudi u svom srcu, i na materijalna razaranja od Voćina, Pakraca, Okučana, do Stare Gradiške i Jasenovca, još uvijek vidljiva jer su sve crkve na ovom prostoru bile razorenne i još nisu obnovljene.

U homiliji biskup je – polazeći od navedene Božje riječi – podsjetio na prijepor o događaju Isusove muke i smrti. Židovi koji su ga ubili zastupali su svoje gledište, tumačili taj događaj na svoj način. Bar-naba i Pavao, ljudi koji su imali iskustvo Isusa pobjednika nad smrću, vidjeli ga i razumjeli pogledom povjerenja i ljubavi, svjedočili su cijelovitiju istinu o njemu nego li Židovi, kazao je biskup. Podsjetio je na evandeoski ulomak gdje Filip moli

Isusa da im pokaže Oca, a Isus odgovara – tko vjeruje u njega, vidi i Oca. Biskup je zaključio kako je vjera posebna čovjekova duhovna sposobljenost da vidi, prosuđuje osobe i događaje iznad ljudskih mogućnosti, u svjetlu Božjih zahvata. Protumačio je kako postoje različite prosudbe i o Domovinskom ratu, od onih koji su počinili zločine, do onih koji tim događajima pristupaju s nekim svojim interesom, ali da majke naših poginulih branitelja vide najtočnije jer prosuđuju s ljubavlju i tako cijelovito dohvaćaju istinu o svojim sinovima. Potaknuo je nazočne da se pridruže majkama i na njihov način iskažu poštovanje i zahvalnost onima koji su utkali svoju ljubav i dobrotu u našu slobodu i dostojanstvo.

Nakon poprične molitve biskup je predvodio molitvu Majci Božjoj za domovinu u kojoj je, među ostalim, rekao: »Izmoli nam bistrinu srca da pravo vidiemo, da nas zlo ne zavede te umnažamo podjele. Pomozi nam uporno graditi međusobne odnose na plemenitosti i dobru, slozi i ljubavi.«

Misno slavlje svojom pjesmom je uljepšao Komorni zbor crkve sv. Lovre u Požegi pod vodstvom Alena Kopunovića Legetina i Klapa Hrvatske ratne mornarice »Sveti Juraj«.

SJEDNICA ĐAKOVAČKO-OŠJEĆKE METROPOLIJE U POŽEGI

Graditi povjerenje među ljudima

Ubiskupskom domu u Požegi 11. svibnja održana je sjednica biskupa Đakovačko-ošječke metropolije kojom je predsjedao đakovačko-ošječki nadbiskup i metropolit msgr. Marin Srakić. Na dnevnom redu sjednice bila su aktualna pitanja života mjesnih crkava metropolije kao i sadašnji društveni trenutak.

Domaćin, biskup Škvorčević, na početku susreta podsjetio je kako se radi o mladoj metropoliji koja ima tek dvije godine, ali isto tako i da se snaga Crkve ne mjeri godinama jer je ona uвijek djelo živoga uskrsloga Krista. Ona, čudesnom snagom Duga Svetoga, dodaо je, živi i na ovim našim prostorima u koju su uključeni njezini pastiri, ali i svi vjernici s tecom sadašnjeg vremena i s nadom koja je probuđena iz Božjih mogućnosti.

Đakovačko-ošječki nadbiskup Srakić istaknuo je da se kroz ovakve sjednice želi doprinijeti rastu zajedništva mlade

metropolije te uskladiti djelovanje za opće dobro vjernika i svećenika. Nadbiskup se potom osvrnuo na sadašnju tešku socijalnu i gospodarsku situaciju u kojoj živi većina vjernika metropolije.

– Svjesni smo materijalnih poteškoća naših vjernika i po tom pitanju činimo ono što možemo. Crkva u ovoj situaciji mora prije svega propovijediti povjerenje među ljudima. Ako se iz dana u dan samo propagira nepovjerenje prema svemu i svakome, to nije dobro, poručio je metropolit Srakić.

Osim povjerenja, dodaо je, važno je da ljudi u sadašnjem trenutku imaju i nadu koja je božanska iskra i koja čovjeku daje snagu da izide iz krize i beznađa.

»Crkva nema posebne programe, ni političke ni gospodarske ni bilo koje druge svjetovne naravi,« nastavio je biskup Škvorčević, »jer je njezino poslanje duhovno. Ali to ne znači da se ona ne zani-

ma za sva ta područja, ali uвijek s naslovom evanđelja. Što to znači? Da mi želimo ponajprije pomoći čovjeku da bude čovjek i u takvim poteškoćama, i to po mjeri evanđelja,«, kazao je biskup Škvorčević uvjeren da je to put kojim se jedinio može ići naprijed i u sadašnjim brojnim poteškoćama. (Lj. M. • Snimio: D. Mirković)

DESET GODINA PRISUTNOSTI I MOLITVE KLARISA U POŽEGI

Sestre, vi ste ostavile sve da biste se vježbale u vjernosti Isusu Kristu

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Duško Mirković

Požeške klarise, jedini kontemplativni red u Požeškoj biskupiji, svečanim euharistijskim slavljem u svome samostanu proslavile su 1. svibnja desetu godišnjicu svoga dolaska u Požegu i otvaranja samostana. Slavlje je predvodio biskup Antun Škvorčević u koncelebraciji s gvardijanom franjevačkoga samostana u Požegi Josipom Poletom, generalnim vikarom Josipom Klarićem te svećenicima djelatnicima iz Biskupskog ordinarijata.

Trajna molitva i žrtva za biskupiju

Na početku mise biskup je čestitao sestrama desetu godišnjicu njihova boravka u Požegi i podsjetio na ono što se u tom vremenu dogodilo, istaknuo važnost sstarske trajne molitve i žrtve za požešku mjesnu Crkvu, posebno za njezine svećenike. Povezao je ovo slavlje s drugim današnjim događajima u Požeškoj biskupiji, s dječjim hodočašćem u marijansko

svetište u Voćinu i s onim u Okučanima prigodom 15. obljetnice »Bljesak«.

Dublji dohvati stvarnosti

Potaknut evangelijem biskup je započeo homiliju pitanjem: »Što se po sestrama ovdje događa? Vidimo li dobro?« Potom, tumačeći riječi evanđelja, poveo je vjernike prema odgovoru. Kazao je da čovjek mora razumski suditi o sebi i o drugima te na taj način pristupati i stvarnosti oko sebe. Istaknuo je da ti sudovi imaju sasvim određeno značenje i domet, ali razum je jedna dimenzija našega bića i valja imati pred očima kako je čovjek osoba, duhovno biće, te je on sposoban stvarnosti pristupati srcem, vjerom, te je dohvati na dubljoj i cjelovitijoj razini, iskusiti u njoj Božju prisutnost i njegovo djelovanje. S takvom spoznajom biskup je ponovno upitao: »Što se u proteklih deset godina zbivalo po sestrama klarisama u Požegi?«

Učinile su velika dobra

Racionalno i izvanjski gledajući, nećemo primijetiti velika i značajna zbivanja, ali gledajući očima vjere, ističe biskup, vidjet ćemo velika dobra koja se događaju po svakodnevnoj zajedničkoj molitvi u samostanu, po povjerenju i predanju njihovih duša Kristu, uronjenosti njihovih života u kontemplaciju. Biskup je zaključio: »Sestre, po uzoru na sv. Klaru, vi ste iskušavale sebe, usudile ste se ostaviti sve da biste se vježbale u vjernosti Isusu Kristu, u otvorenosti svoga bića njegovu Duhu kako bi on u vama ostvarivao svoju snagu i pobjedu. Ovo je dan kada Bogu trebamo za to zahvaliti, ali i moliti ga da vam udjeli milost kako bi se po vama i nadalje ostvarivalo njegovo djelo, da mu raspoloženje vaše moguće uskogrudnosti ne bude zapreka«, zaključio je biskup, povjerivši sestre moćnom zagovoru Isusove Majke.

Molitvena zajednica sv. Jurja proslavila svoga zaštitnika

Na blagdan sv. Jurja, 23. travnja, Molitvena zajednica sv. Jurja iz Radovanaca u župi sv. Augustina u Velikoj slavila je svoga zaštitnika. Misno

slavlje ispred istoimene kapelice predvodio je Mario Sanić, velički župnik.

– To je zajednica koja se sastaje jednom tjedno, četvrtkom, na molitvu. Obavezno mole krunicu svjetla i druge molitve. Jednom mjesечно slave svetu misu, a tijekom svibnja i listopada svaki dan mole u kapelici. Ona im je postala premala pa bi je trebali proširiti. Vrlo su aktivni u hodočašćima, posebno štuju veličku Gospu od Utjehe – ističe župnik Mario Sanić.. Molitvena zajednica djeluje tri godine i župnik podupire njihovo djelovanje.

Danica Legac, voditeljica molitvene zajednice, ističe da im je velika duhovna potpora i redovnica Dragutina Perić koja potjeće iz njihova mjesta, a na čiji su poticaj članice zajednice počele moliti i časo-

slov. Osim duhovnih aktivnosti zajednica se, dodaje Danica, angažirala i na karičativnom području. U vrijeme adventa i korizme prikupljaju novac kojim pomažu ljudima u nevolji. Zajednica trenutno ima tridesetak aktivnih članova koji su različitog uzrasta, od djece, među kojima su najmladi učenici petog razreda Iliju Vidić i Jelena Dorić, do baka, među kojima su najstarije Kata Jakobović i Kata Marić. Brinu se i oko uređenja mjesne kapelice. Posebno su zahvalni Josipu Vidiću koji je kapelicu oliočio iznutra, a općina je zahvaljujući načelniku Vladi Bobanu pomogla da se oliči i izvana te da se nabavi stol za vanjski oltar i klupe. (Lj. M. • Snimio: B. Dorić)

Biskup Škvorčević susreo se s biskupom Langhom

U Biskupskom domu u Požegi susreli su se 14. svibnja požeški biskup dr. Antun Škvorčević i biskup Reformirane kršćanske Crkve u Hrvatskoj Endre Langh. Dvojica biskupa, inače povezani dugogodišnjim nastojanjem na ekumenskom području u Hrvatskoj, razgovarala su o trenutačnom stanju ekumenskoga dijaloga, izmijenila mišljenje o potrebama i mogućnostima novih ekumenskih inicijativa u sadašnjim okolnostima hrvatskoga društva i o međukrvenim odnosima. (I. Ž.)

DAN OTVORENIH VRATA KATOLIČKE KLASIČNE GIMNAZIJE U POŽEGI

Naša je škola kao velika obitelj u kojoj nema oblačnih dana

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić

Povodom treće obljetnice osnutka Katolička klasična gimnazija u Požegi zajedno sa svojim profesorima i učenicima organizirala je 27. travnja Dan otvorenih vrata. Tijekom cijelog dana školu su obilazili osnovnoškolci, roditelji učenika i ostali građani. Domaćini su im tom prigodom priredili zanimljivo »Odisejevo putovanje« vodeći ih od učionice do učionice koje su za tu prigodu bile tematski uređene. Tako je, primjerice, jedna bila posvećena grčkim olimpijskim igrama, druga mitologiji, u trećoj se na radionici mogao naučiti pisati grčki alfabet dok je u četvrtoj bio organiziran studio u kojem su se gosti mogli okušati u igri Mlijunaša na pitanjima iz opće kulture ili vjeronauka. Obilazak je završavao u dvorištu škole gdje su se kao u grčka i rimska vremena odvijale gladijatorske igre poput

hrvanja, mačevanja, odmjeravanja snage obaranjem ruku, a onaj tko je dobro napeo luk i strijelu te imao dobar pogodak, mogao je osvojiti Penelopu, Odisejevu ženu. Posjetitelji su mogli vidjeti i kako su razmišljali grčki filozofi, pogledati kazališnu predstavu *Labirnit i Minotaur* te trgovati na grčkoj tržnici, naravno, ako su prije toga osvojili konvertibilne drahme u igri Mlijunaša ili bili uspješni na radionici učenja grčkog i latinskog jezika.

Marko Ribičić, učenik drugog razreda Katoličke klasične gimnazije koji se okušao u borbi s Minotaurem, svoju je školu opisao kao veliku obitelj u kojoj vlada topla atmosfera te za razliku od drugih srednjih škola, gdje zna biti i oblačno, kaže, kod njih je uvijek vedro. – Ovdje je pozitivnija atmosfera nego u drugim školama – poručio je Marko.

– Željeli smo posjetiteljima, prije svega potencijalnim učenicima naše škole, prikazati ono što je za nas specifično, a to je učenje grčkoga i latinskoga jezika i kulture antičkoga razdoblja. Na taj način želimo pojasniti tko smo mi, čime se bavimo te kako škola izgleda. Uz pomoć grčkog junaka Odiseja pokušali smo što vjerodostojnije približiti to vrijeme – objasnio je Pavle Filipović, ravnatelj Ka-

toličke klasične gimnazije.

Gimnaziju ove školske godine pohađa 165 učenika od prvog do trećeg razreda u šest razrednih odjeljenja.

– Sjajno je. Na jako lijep način predstavili su svoju školu. Već sam i prije razmišljao da upišem klasičnu gimnaziju, tako da će se sada svakako prijaviti za upis u ovu školu. Bilo mi je posebno zanimljivo na radionici grčkog i latinskog jezika. Uspješno sam napisao grčki alfabet – kazao je Mauricijo Rezo, osmaš iz jakšićke osnovne škole Mladost.

Na radionici grčkog jezika posjetitelji su učili pisati alfabet.

MOLITVENO BDIJENJE ZA DUHOVNA ZVANJA U POŽEGI

Crkvi su potrebni vjerni i požrtvovni svećenici

U klanjanju pred Presvetim mlađi su na sebi svojstven način molitvom i pjesmom te iskrena srca zahvalili Bogu za sve svećenike, koji neumorno djeluju u Božjem vinogradu, zatim su molili za ustrajnost onih koji su na putu prema svećeništvu, a na poseban način za nova duhovna zvanja u Požeškoj biskupiji. Naiome, za ostvarenje spasenjskog poslanja koje je Isus povjerio svojoj Crkvi potrebni su brojni vjerni i požrtvovni svećenici, sveti redovnici i redovnice. Njihovo je zvanje plod molitve te o nastojanju svakoga pojedinog vjernika ovisi hoćemo li imati dovoljno službenika Crkve. Upravo je radi toga naša Biskupija osnovala Djelo za duhovna zvanja koje danas broji više od 1000 članova. Oni se okupljaju u svojim župama i svake prve subote u mjesecu mole za duhovna zvanja. (M. Pavelić • Snimio: Duško Mirković)

Biskupija želi dati veći doprinos na području školstva

U Biskupskom domu u Požegi biskup dr. Antun Škvorčević primio je 14. svibnja požeško-slavonskog župana Marijana Aladrovića. Sustretu je nazočio i Pavle Bucić, ravnatelj Gimnazije u Požegi, te Josip Devčić, voditelj Biskupijskog ureda za gradnju. Biskup je upoznao župana s određenim biskupijskim nastojanjima i problemima na području odgojno-obrazovnog djelovanja. Razmotrone su mogućnosti da Biskupija dadne još veći doprinos u služenju društvenoj zajednici na odgojno-obrazovnom području.

Župan je s razumijevanjem dao potporu spomenutoj djelatnosti Biskupije te obećao pomoći u rješavanju određenih pitanja koja su u mjerodavnosti županije. Ujedno je biskupu prikazao programe spomena 800. obljetnice Požeško-slavonske županije i projekte oko čijeg se ostvarenja trudi županija. Na susretu se, među ostalim, razgovaralo i o pitanjima gospodarskog života i trenutačnog socijalnog stanja ljudi u Požeško-slavonskoj županiji. (I. Ž. • Snimio: Ivica Žuljević)

Zajedništvo GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević, v.d.

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Marina Čubrić

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Učenici Katoličke osnovne škole pokrenuli karitativnu akciju

Svaki razred školovat će po jednoga učenika u Beninu

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić

Prvašići Katoličke osnovne škole u Požegi 31. ožujka predali su s. Valeriki Duvnjak iz Družbe Marijinih sestara 2.000 kuna namijenjenih za školovanje dvoje djece u Beninu, jednoj od najsramašnjih afričkih država. Ove su redovnice u Beninu od 1988. godine. Brinu se i za zdravstvenu skrb tamošnjega stanovništva i za školovanje djece bez roditelja, ali i djece koja imaju roditelje koji ne mogu godišnje izdvajati oko 100 eura koliko stoji školovanje jednoga osnovnoškolca za godinu dana.

Njegovati osjećaj za siromašne

Učenici Katoličke osnovne škole u Požegi tako su na početku školske godine i svoga školovanja odlučili da će svaki razred školovati po jednog učenika. Nakon što su donijeli takvu odluku iz Družbe Marijinih sestara stigao je dopis s imenima i fotografijama dvoje djece, jednog dječaka i jedne djevojčice za koje je svaki razred počeo prikupljati novac.

— Važno je kod djece njegovati osjećaj za potrebe i siromašne. Naša djeca su odlučila pomoći djeci u Africi koja žive u velikom siromaštvu zbog čega mnoga ne mogu ići ni u školu. Djeca su od svoga džeparca izdvajala novac, a osim toga u pripravi za Uskrs izradivali su sa svojim učiteljicama, volonterka u produženom boravku i s. Karolinom Mićanović uskrne čestitke, pisanice i slične uskrne ukrase te ih prodavali kako bi prikupili dovoljno novca za školovanje dvoje učenika — istaknuo je Ivica Žuljević, ravnatelj Katoličke osnovne škole dodavši kako je pohvalno što je poticaj za ovu akciju došao od roditelja učenika.

Nije nam se teško odreći

Prvašići Katoličke škole uz novac su priložili i svoju zajedničku fotografiju te pismo u kojem su svojim prijateljima u afričkom Beninu poručili da ih vole te da će se tijekom svoga osmogodišnjega školovanja skrbiti i za njihovo školovanje.

— Čuli smo da su to jako siromašna djeca koja nemaju gotovo ništa od onoga što mi imamo. Zato ćemo im mi pomagati kako bi i oni mogli završiti školu kao i mi. Nije mi se teško odreći nekog slatkiša kako bih izdvojila novac za njih — kazala nam je učenica Marta Štimac.

Marijine sestre i misionarke u posjeti župi Rajić

Na petu vazmenu nedjelju, 2. svibnja, redovnice iz Družbe Marijinih sestara na čelu s provincijalom Kleofinom Lekić posjetile su župu sv. Tome apostola u Rajiću na poziv župnika Jozu Zoriću.

Na objetu svetim misama sestre su predstavile svoju Družbu te posebno misijski rad u Beninu, jednoj od najsramašnjih afričkih država.

— Sami možete zamisliti kako je to gledati iz dana u dan kad djecu vraćaju iz škole jer roditelji ne mogu platiti školarinu, kad hodaju u poderanoj odjeći jer nemaju što obući, kad kucaju na naša vrata gladni jer nemaju što jesti ... To je naša svakodnevica u misijama. Trudimo se učiniti koliko možemo, a možemo biti među njima i tako svojom prisutnošću svjedočiti da ih Bog nije zaboravio. Hvala vam što po vašoj pomoći mi možemo biti tam, u Beninu. Hvala za vaše molitve i za svaki dar kojim se odričete onoga što je i vama možda potrebno — istaknula je s. Maristela, misionarka u Beninu. O misijskome radu govorila je i s. Jelica Jukić koja je u veljači posjetila sestre u toj zemlji.

Marijine su sestre ponosne što je njihova Družba prisutna i u dalekoj Africi te i tamo pušta svoje korijene i širi se. Družba tamo ima već šesnaest domaćih sestara, Beninki i dvije novakinje te preko deset kandidatica. Na obje mise liturgijsko pjevanje predvodio je provincialni zbor Marijinih sestara. (s. Jelica Jukić • Snimila: Jelica Jukić)

Blagoslov motorista i motora

Požeški motoklub „Independent“ 10. travnja, povodom obilježavanja 4. obljetnice postojanja, organizao je 3. motoparty „3 u 1“. Susret dvjestotinjak motorista iz Slavonije i Baranje počeo blagoslovom kod kapelice Sreće Gospe u požeškom prigradskom naselju Vidovci. Nedjeljko Androš, župnik požeške župe sv. Ivana Krstitelja, blagoslovio je motoriste i njihove motore. Zahvalio je predsjedniku kluba Ivanu Kuprešaku Iki i svim ostalim motoristima što imaju potrebu zatražiti Božju pomoć i blagoslov za sebe da ih prati na njihovim putovima. — Isus nam u evanđelju poručuje: »Ja sam istina, put i život.« Svojom poniznošću i zauzetošću za čovjeka Isus nam je pokazao put kojim treba ići svaki čovjek. Vi motoristi često organizirate različite akcije pomoći ljudima u nevolji. I na taj način slijedite Isusa Krista i idete putem dobrote i milosrđa — istaknuo je župnik Androš te motoristima poručio da na cestama i na putovima života budu istina dobrote i milosrđa. Isto tako ih je zamolio da na cestama paze na svoje i živote drugih sudionika jer je život Božji dar. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)

Hodočašće policije i vojske u marijansko proštenište u Kutjevu

Ni u najtežim trenutcima povijesti nismo gubili nadu i vjeru u Boga

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U organizaciji Vojne kapelanijske sv. Ivana Krstitelja 30. travnja održano je hodočašće vojske iz požeškog Središta za obuku i doktrinu logistike te Policijske uprave požeško-slavonske u prošeništu Rođenja Blažene Djevice Marije u Kutjevo. Tradicionalno 6. hodočašće vojske i policije počelo je svečanim mimohodom kroz Kutjevo do župne crkve. Misno slavlje predvodio je mr. Josip Krpeljević, kuzmički župnik, u koncelebraciji s osječkim vojnim dekanom Antonom Mihaljevićem, vojnim kapelanicima u Vinkovcima i Požegi: Alojzom Kovačekom i Željkom Volarićem te o. Dragom Majićem.

Pridružujemo se tradiciji

– Ovim hodočašćem i molitvom pridružujemo se proslavi obljetnice vojno-redarstvene akcije Bljesak. Ujedno želimo moliti za sve one koji su kroz cijeli Domovinski rat, osobito kroz ove slavne akcije, među kojima je i Bljesak, učinili da mi danas živimo u slobodi i imamo našu dragu domovinu Hrvatsku. Pridružujemo se molitvi za sve one koji su dali svoje živote te ujedno zahvaljujemo Bogu i za sve žrtve koje ste vi učinili kao sudionici Domovinskog rata – poručio je vojni kapelan Volarić.

Kutjevački župnik Mato Rukavina predstavio je povijest Kutjeva i župe kao i štovanja Gospe Kutjevske.

Ante Bajić, zapovjednik Interventne policije, pozdravio je nazočne u ime Policijske uprave požeško-slavonske podsjećajući ovom prigodom kako su mnogi od

njih u Domovinski rat krenuli s vjerom u Boga i s krunicom oko vrata prema ostvarenju stoljetnoga sna. – Ni tada, u najtežim trenutcima, nismo gubili nadu već smo osnaženi vjerom hrabro kročili naprijed u bitke koje su nas čekale za stvaranje domovine – istaknuo je zapovjednik Bajić. Pukovnik Antun Mikić pozdravio je sve nazočne u ime Središta za obuku i doktrinu logistike te kazao kako se ovim hodočašćem pridružuju stoljetnoj tradiciji hrvatskog hodočašćenja nebeskoj zaštitnici i na taj način obnavljaju prastari zavjet vjernosti Bogu, Katoličkoj crkvi i domovini.

Predvoditelj slavlja Krpeljević kazao je da se na ovom slavlju prije svega žele podsjetiti svih onih koji su tijekom naše četrnaeststoljetne povijesti dali svoje živote iz ljubavi prema domovini, posebno za poginule u Domovinskom ratu. U misnu žrtvu uključio je i hrvatske velikane i rodoljube Petra Zrinskog i Frana Krstu Frankopana, koju su upravo na taj dan 1671. godine smaknuti u Bečkom Novom Mjestu.

Pod zaštitom Nebeske Majke

U prigodnoj propovijedi podsjetio je na neke od velikih povijesnih pobjeda, među kojima su bile i one u kojima su sudjelovali Hrvati, a koje su izvojavane upravo pod zaštitom Blažene Djevice Marije. Tako se molitva krunice proširila nakon velike pobjede kršćanske vojske, u kojoj su bile i hrvatske lade, nad turskom vojskom kod Lepanta 1571. – Cijeli je kršćanski puk

molio krunicu dok su ratnici vodili borbu. Nakon te pobjede Papa je pobožnost krunice proširio na cijelu zemlju. Do tada je to bila više privatna pobožnost – objasnio je vlč. Krpeljević dodavši da je Blažena Djevica Marija uvijek stajala na strani onih koji su vodili borbu za oslobođenje svojega teritorija, za obranu svojih domova, koji su bili potlačeni i porobljeni.

Skupština lipičkog ogranka HKUMSiT-a u Požeškoj biskupiji

Hodočaste i pomažu duhovno i materijalno

Članice lipičkog ogranka Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara održale su 24. travnja osmu redovnu godišnju Skupštinu koja je ujedno bila i izborna. Prije Skupštine članice su ogranka sudjelovale na misnom slavlju u župnoj crkvi sv. Franje Asiškoga koje je predvodio je o. Zvonko Šeremet, duhovni savjetnik HKUMSiT-a u Požeškoj biskupiji.

Skupština je započela pozdravnim govorom predsjednice Ogranka Nade Knežević-Kraml. Tom prigodom zahva-

lila je za potporu rada ogranka lipičkom župniku mr. Ivanu Bošnjaku, njegovom duhovnom savjetniku o. Šeremetu, predsjednici središnje Udruge u Požegi Miri Ilić, ravnatelju lipičke bolnice Darku Klemenu, predsjednici pakračkog ogranka Dragi Marjanović te svim članovima Skupštine i gostima. U izještu o radu predsjednica ogranka Nada Knežević-Kraml kazala je da su tijekom prošle godine organizirali tri humanitarne akcije za pomoć potrebitima, hodočašće ogranka i sudjelovali su u župnom hodočašću

i hodočašću na biskupijskoj razini. Mnoge članice ogranka pjevaju u župnom zboru, a uključene su i u službu čitača. U svakom trenutku, posebice na svome radnome mjestu, članice nastoje živjeti svoju vjeru te pored pomaganja bolesnicima u njihovom fizičkom ozdravljenju nastoje im biti i duhovna potpora.

Za predsjednicu ogranka ponovno je izabrana Nada Knežević-Kraml, dopredsjednica je postala Danijela Babojević. Skupština je završena duhovnim nagonvorom o. Šeremeta i molitvom. (Lj. M.)

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Zlatko Papac

PRESVETO TROJSTVO

Danas je dan i blagdan kršćanstva – egzistencijalni i ponosni blagdan svakog kršćanina! Svaki je kršćanin i kršćanka na krštenju posvećen Presvetim Trojstvom; postao je svojina i svetište Trojstvenoga Boga! To je božanski dar čovjeku i čovječanstvu!

Pročelnji odlomak današnjega blagdana iz *Knjige Izreka* svećani je navještaj o našem Bogu, i o nama koje je Bog sebi izabrao i sobom posvetio. Kamo sreće kad bismo ovaj odlomak barem češće čitali, kad ga već nismo naučili naizust izgovarati – kao ponosni stavak o sebi i svom čovječtvu. Ovaj je tekst čuvena himna o

Bogu kršćanskom, ali u isto vrijeme i himna o nama – kršćanima! Kad još nitko nije ni pomiclao na nas – jer nas nije ni bilo – Bog nam se već radovao i s nama računao! Zamislio nas je i stvorio: da u nama može prebivati!

Stavak iz *Poslanice Rimljanim* druga je himna kršćaninovu biću. Opisuje Božju brigu o nama koje je Bog uveo u mir sa sobom po *Gospodinu našem Isusu Kristu*. To je početak neba na zemlji i vječnosti u vremenu. U tom novom svjetu ostajemo cijelog života, ako se sami grijehom ne udaljimo od Boga. Čak nas ni

nevolje života ne mogu udaljiti od Boga. Štoviše! Naš se Bog „želi ponositi nama“, kad nas svojom milošću podržava i čuva na visinama časnoga i dostojanstvenoga kršćanskog življenja!

U evanđelju nam poručuje Isus da još nismo sve čuli jer za to nismo još ospozabljeni. *No, kada dode on – Duh Istine – upućivat će vas u svu istinu.* Duh Sveti će ostati Učiteljem dok čovjek živi i dok bude trajala ljudska povijest. Samo je pitanje: hoće li imati učenikā? Kršćanin je miljenik i dijete Božje, ali se može i udaljiti od Boga – griešeći.

TIJELOVO

Tijelovo je blagdan Crkve i svijeta. Tijelovo je ovjekovječenje i prisutnost Božića u svim danima kršćanske povijesti na zemlji! Tijelovo je „ispružena ruka“ Božja i prisutnost neba na zemlji! To je blagdan kad se javno klanjam Bogu – prisutnu među nama u liku kruha i vina! Blagdan kad je Bog postao ljudima bliz – bliži nego mi sami себi!

Već je Melkisedek u davnim vremenima primio kruh i vino. To bijaše znak onoga što će Isus ovjekovječiti na našoj zemlji. Kao što je bez kruha jedva moguće živjeti u vremenu i na zemlji, tako je i bez Euharistije nemoguće biti nebeskim i Božjim čovjekom na našoj zemlji. Pavao ovjekovječe tradiciju kršćanstva i Crkve. Navješćuje i svjedoči: *Ja od Gospodina primih, što vama predadoh.* I odmah nas vodi u dvoranu Posljednje večere: *Gospodin Isus one noći, kad bi-*

jaše predan, uze kruh, zahvali, razlomi i reče: „Ovo je tijelo moje – za vas. Ovo činite meni na spomen.“ Tako i čašu po večeri govoreći: „Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi. Ovo činite, kad god pijete, meni na spomen.“ Utjelovljenjem je Sin Božji postao čovjekom, a pretvorbenim riječima – Euharistijom – hranom za nebo i nebeski svijet.

U evanđelju imamo čudo umnoženja kruha, što je mala slika Euharistije. Krist je onda s pet kruhovâ i dvije ribe nahranio pet tisuća muškaraca i barem još toliko ženâ i djece. A kroz svu povijest hranit će Euharistijom – presvetim Tijelom – milijune kršćanâ. Euharistija je hrana za vječni i nebeski svijet.

Hranimo li se kruhom života? Postajemo li tako nebeski ljudi već na zemlji? Jesmo li ono što trebamo biti po krštenju – nebesnici: sveti i Božji?

DESETA NEDJELJA KROZ GODINU

Danas je pred nama činjenica smrti. Sirotoj udovici, koja je bila ugostila proroka Iliju, umro je jedinac sin. Stoga će ona Ilij: *Zar si došao k meni da me podsjetiš na moj grijeh i da mi umoriš sina?* Koje li smionosti u ove udovice? Usudila se smrt svoga sina povezati s Ilijinim boravkom u njezinu kući. Ilij je zamoli da joj dade mrtva sina i on ga *odnese u gornju sobu, gdje je stanovao i položi ga na svoju postelju.* Zatim se pomoli i probudi joj sina. *Uze ga, siđe iz gornje sobe u kuću, dade ga njegovoj majci.* Žena će mu: *Sada znam da si čovjek Božji.* Može li itko na nama vidjeti da smo Božji ljudi – po goru ... po načinu življenja ... po životnim stavovima ...

Pavao pred svojim vjernicima u Galaciji tvrdi da *evanđelje, koje je navješćivao, nije od ljudi.* On ga je primio objavom *Isusa Krista.* A navješćujući im evanđelje, ne taj pred njima svoju prošlost: kad je preko sva ke mijere *progonio i pustio Crkvu Božju.* Sjećajući se tako svoje prošlosti, sve je više nastojao djelom i življenjem nadoknaditi sve propuste.

Evanđelje nas vodi u grad Nain u samom trenutku, kad u grad dolazi Isus sa svojim učenicima i silnim svijetom; a *iz grada su iznosili mrtvaca, sina jedinca u majke, majke udovice.* Pratilo ju mnogo naroda. *iz grada.* Baš se na vratima grada sretoše dva mnoštva; oni uz Isusa i oni, što prate

mrtvaca. Još važnije: sretoše se – Život i smrt. Vidjevši Isus sirotu koja je izgubila sina, sina jedinca, sažali mu se nad njom i reče joj: *Ne plači! Dodatac se nosila: nosioci stadoše.* Isus progovori: *Mladiću, kažem ti, ustani!* I mrtvac se podiže i progovori, a on ga dade njegovoj majci. Još nikada u povijesti nije nitko nikoga ovako usrećio, ni obradovao, na vratima grada, kao Isus ovu majku, majku udovicu!

JEDANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Kakva li susreta proroka Natana s Davidom! Pravo čudo književnosti, a uz to – i čudo *Biblje*. Kralju Davidu dolazi prorok Natan da mu spočitne veliki grijeh što ga je David bio učinio. Grijeh je dvostruko težak: preljub i ubojstvo. Da bi sakrio grijeh, David je naredio da bitku tako vode da Natan izgubi život. David savršeno smislio kako će sakriti svoj grijeh. Međutim! Božjem se oku ništa ne da sakriti.

Ipak! Kao što je David bio velik u grijehu, tako je postao velik i u pokori. Pravo

povijesno čudo, i škola kako bi se trebalo vladati nakon grijeha! Ponizio je sebe do dna; sagnuo se do zemlje čineći pokoru ... Velik pokornik zbog velikih grijehâ!

Odlomak *Poslanice Galaćanima* ima dva dijela: prvi o opravdanju, drugi o posljedicama opravdanja. Svaki čovjek može grijesi i sagrijesi, ali se svojom snagom nitko ne može sâm opravdati. Čovjeka opravdava samo Bog. Zato je Krist i umro da bismo spoznali kako jedini Bog može brisati i izbrisati naše grijeha.

DVANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Divna li prorokova odlomka u kojem se kazuje Božje svojstvo i naklonost: da će na dom Davidov i Jeruzaleme izliti duh milosni i molitveni! A kad se to dogodi, onda se novim očima gleda sva stvarnost – sve dотle: da će gledati onoga, koga su proboli i naricat će nad njim. O da! Treba se naći pred križem i promatrati što je Bog učinio za nas, a kako malo mi sami činimo. Ne bi li trebalo postajati učenicima Božjim, pa učiti biti i živjeti na Božji način?

Pavao nas oslovjava kao sinove Božje po vjeri u Kristu Isusu! To je najveće čudo, i milost, koja nam se dogodila. A kad se postane – i bude – sinom Božjim, tada su sve prijašnje razlike i događanja malo važna. Ta dogodilo nam se ono naj-

veće: postali smo sinovima Božjim. To je nebeska novost. Nema ništa veće od toga, pa smo pred Bogom svi njegova djeca, a jedni pred drugima sestre i braća. To je dar Božji, koji ne možemo ničim platiti. Jao nama, ako ga proigramo.

U evanđelju je pitanje o Isusovu identitetu. Pitanje postavlja sam Isus, a ono je dvojako: Što o Isusu misle ljudi; što mislim ja? Na prvo su pitanje apostoli odgovarali bez ikakvih ograda. No, kad ih je upitao: *A vi, što vi kažete, tko sam ja?* – nastao je tajac. Velika tišina! A onda je iz nje progovorio Petar, i u ime svih ostalih isповjedio vjeru u Isusa: *Krist – Pomaznik Božji!* Na ovo pitanje mora odgovoriti svatko – životom!

U evanđelju je Isus gost u farizejevoj kući, kamo ga je farizej bio pozvao. Sve se zbiva za vrijeme blagovanja. U kuću stiže i grješnica. Pala je do Isusovih nogu, prala ih svojim suzama i mazala pomašcu. Farizej je gledao i na svoj način sudio. Isus mu božanskim načinom kazuje da su mu sudovi krivi; a djela ove grješnice da su ispravna i pokornička. Stoga je na kraju i donio božanski zaključak: *Oprošteni su joj grijesi mnogi jer ljubljaše mnogo.* Takav je Isus: uvijek na strani pokajnikâ!

Isus im zaprijeti, da toga nikome ne kazuju jer drugi to ne mogu ni shvatiti ni razumjeti jer im nije dano. I čim je Petar izrekao ovu vjeroispovijest, Isus nastavlja katehezom o križu i križnom putu – svome i našem. Tim putem je najprije hodočastio Isus, a za njih svi njegovi sljedbenici i vjernici.

TRINAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Pred nama je prorok Ilij u času kad u proročku službu uvodi Elizeja, sina Šafatova. To se zbivalo na vrlo jednostavan način. *Ilija nade Elizeja, sina Šafatova gdje ore. Pride k njemu i baci na nj svoj plašt.* To bi jaše investitura – uvođenje u službu. Jednostavnost da ne može biti jednostavnija. Nakon što se Elizej oprostio sa svojima, ustade i pode za Ilijom da ga poslužuje.

Kao što je ondje Elizej bio uveden u proročku službu, tako smo i mi kršćani na krštenju uvedeni u novi način postojanja. Pavao kliče: *Za slobodu nas Krist oslobođi!* A to ne znači ništa drugo, nego:

kršćanin je već na zemlji sloboden biti nebeskim čovjekom. Živi na zemlji, a srce mu je okrenuto nebeskome svijetu. Radi i surađuje s ljudima, a ravna se po zakonu Božjem. To čineći, i tako živeći, kršćanin ostvaruje i pokazuje svoju slobodu.

S tim u svezi je i kršćaninov stav prema svim ljudima. Kršćanin naprosto ljubi bližnjega, kao sebe samoga! Tako čineći, kršćanin spušta i ponazočuje nebo i nebeski svijet na zemlju.

Evandeoski odlomak nam kazuje da je Isus hodočasnik u sveti grad Jeruzalem. A cilj njegovova hodočašća jest: kalvarijski

događaj zajedno s Uskrsnućem. Isus je na tom putu od početka. Zato se utjelovio, zato se rodio među ljudima, zato je živio kao čovjek, da nas na kraju svoga životnoga puta otkupi i uskrsnućem uvede u novi Božji i nebeski svijet.

U tome treba odmah iščitati i svoju zadaću: mi smo se rodili i postali ljudima da bismo hodočastili u nebo – a dok smo na zemlji, da na nju dozivamo i ponazočujemo novi nebeski svijet. Stoga je uvihek sudbonosno pitanje: Jesmo li mi na pravome putu, koji smjera i vodi u nebo i nebeski svijet?

ČETRNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Evo nas pred Izajjinom velepoesmom, koja nadahnjuje stil ljudskoga, a nadasve kršćanskoga života: *Veselite se s Jeruzalemom ... Radujte se, radujte s njime svi, koji ste nad njim tugovali.* Jeruzalem je ime Božjeg grada – i onog nebeskoga i ovog zemaljskoga. U nebeski smo hodočasnici, a zemaljski nas sjeća, kako su se ondašnji poglavari odrekli svoga Boga i osudili ga na strašnu smrt. A kako je Krist svojom smrću i uskrsnućem vratio čovjeku izgubljenu slavu i čast, Izaija nas zove i poziva

da se radujemo svome spasenju i spasenju sve svoje braće i sestara. Trebalo bi se nad ovim Izajjinim tekstom nadviti, pa osluškati sve nijanse poruke. Tada bismo počeli drukčije misliti i drukčje živjeti. Postajali bismo već na zemlji nebeskim ljudima. Na to nas zove i upućuje Izajjin tekst.

Pavao nas podsjeća da su čovjek i čovječanstvo procijenjeni Bogom: Za sve nas, i za svakog pojedinog, umro je na križu Bog i Spasitelj. Za Pavla je križ jedina zastava kojom se ponosi i koju uvi-

jeck i svagdje ističe. On se križem ponosi jer za njega je umro Isus. Ima li što od toga ponosa u nama?

Evanđelje je jedinstvena poruka svakom kršćaninu. Na to nas upozorava i broj na početku. Isus šalje u svijet svoje učenike. Jesmo li i kakvi smo učenici Gospodinovi? A njihov povratak i radost zbog blagovijesti, koju su donijeli i širili u onom kraju, kazuje sadržaj njihova života i rada. Oni su se vratili radosni da bi nas poučili kakvi moramo biti u svijetu, da bismo imali što ponijeti i donijeti na prag nebeskoga svijeta. Svijet, u koji smo poslani, to je naš život; zatim naš okoliš; naše zvanje i konačno to su ljudi oko nas ...

U VOĆIN PRVE SVIBANJSKE SUBOTE HODOČASTILI OSNOVNOŠKOLCI POŽEŠKE BISKUPIJE

Neka vam ovo hodočašće bude

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić i s. Karolina Mićanović

Oko tri tisuće osnovnoškolaca Požeške biskupije hodočastilo je prvoga dana svibnja u Voćin, središnje biskupijsko marijansko svetište. Jedinstveno dječje hodočašće u Hrvatskoj, koje je organizirao Katehetski ured biskupije, započelo je euharistijskim slavljem na kongresnom prostoru na koji su u svečanoj procesiji s likom Gospe Voćinske ušli predvoditelj slavlja, svećenici, ministrantri te predstavnici župa iz kojih su djeca došla. Uz koncelebraciju dvadesetak svećenika euharistiju je predvodio župnik u Kuzmici Josip Krpeljević kao izaslanik požeškoga biskupa Antuna Škvorčevića.

Mi smo tvoja dječica ...

«Majko Božja Voćinska, moli za nas. Mi smo tvoja dječica, blagoslovni nas ...» orilo

Molitva za bolesnu susjedu

– Mislim da sam na dječje hodočašće krenula prvi put prije nego što sam pošla u školu. Ovdje smo da se družimo i zajedno slavimo Isusa. Posebno ću se ovdje moliti za svoju bolesnu susjedu – kazala je osmašica Martina Maser iz požeške župe sv. Leopolda Mandića.

se iz razdraganih dječijih grla dok je prema oltaru nošen Gospin lik. Sve ih je na početku pozdravio rektor svetišta i voćinski župnik Mladen Štivin. Krpeljević je pozdravio najmlađe voćinske hodočasnike u ime biskupa Škvorčevića i u svoje ime. Pozvao ih je da u ovoj Svećeničkoj godini mole za svećenike, redovnike i redovnice i za duhovna zvanja napomenuvši kako je i njegovo zvanje 'iskovano' upravo u ovom svetištu gdje je dolazio još kao dječak. Dodao je kako treba moliti i za poginule hrvatske branitelje koji su omogućili da ovo svetište i cijela naša domovina danas budu slobodni, a da oni budu djeca slobode. – Neka sve naše molitve s Neba prati naša Gospa Voćinska – poručio je predvoditelj slavlja.

Bogu su djeца važna

U prigodnoj propovijedi progovorio je o nebeskoj Majci koja se stoljećima već stu-

je i u Voćinu, ali i diljem svijeta pa tako i u Fatimi gdje su u travnju hodočastili vjernici Požeške biskupije. – Koliko su djeca važna Bogu, ali i Blaženoj Djevici Mariji, najbolje nam govori primjer njezina ukazanja u Fatimi. Nije za svoje ukazanje izabrala odrasle, nego baš djecu, desetogodišnju Luciju, sedmogodišnjeg Franju i šestogodišnju Hijacintu. Što im je poručila? Da mole ono što znaju, posebno krunicu – istaknuo je predvoditelj slavlja koji je potom objasnio kako je nastala krunica i koje je njezino značenje.

Krunicu su rado molili sveci

– Neka nam ovo hodočašće i susret s Majkom Voćinskom bude poticaj da molimo krunicu, osobno ili s obitelji. Imamo jako dobru prigodu da to započnemo jer upravo počinje mjesec koji je posvećen Mariji. U sklopu svibanjskih pobožnosti moli se krunica koju su inače molili i rado

Želim ozdraviti

– Volim tu doći jer ima puno djece, zajedno se molimo, pjevamo i družimo. Posebno se molim za svoje zdravlje, odnosno da ozdravim – istaknuo je učenik šestog razreda Pavao Pavić iz kaptolačke župe.

HODOČAŠĆE U AVILU I FATIMU

POČETAK HODOČAŠĆA U SANTIAGO DE COMPOSTELU NA GROBU APOSTOLA JAKOVA

»Otvorimo svoje srce Božjem svijetu!«

Utjednu nakon Uskrsa oko 150 vjernika Požeške biskupije, predvođeni biskupom dr. Antunom Škvorčevićem, posli su na zajedničko hodočašće, deseto po redu od uspostave biskupije. Ta hodočašća, kako često zna istaknuti biskup, prilika su za učvršćivanje vjere, ali i za zblžavanje vjernika iz različitih dijelova biskupije. Cilj ovogodišnjega hodočašća, po drugi put nakon 2001. godine, bili su Avila i Fatima, no prije toga vjernici su kratko posjetili Santiago de Compostellu, gradić na sjeverozapadu Španjolske u kojemu se nalazi katedrala sv. Jakova s grobom toga apostola. Misno slavlje, uz koncelebraciju deset svećenika koji su bili na hodočašću, biskup Škvorčević je predvodio u kapelici Sai Paio de Antealtares, nedaleko od katedrale sv. Jakova.

Potrebno je obratiti se

„Uskrsno vrijeme“, kazao je biskup na početku homilije, „podsjeća nas na jedno od najdramatičnijih pitanja: Što se s nama na koncu konca događa i ima dogoditi?“

„Crkva nam naviješta ovih dana“, nastavio je, „da je u Isusu Kristu započela točna objava što se s nama može dogoditi iz Božjih mogućnosti i što je Bog naumio s nama učiniti. Pobjedio je u Isusu Kristu smrt i On želi da ona u nama također pobjedi. Uskrsnuće Isusovo prestrašilo je ljude, pa i dvanaestoricu njegovih učenika jer nisu razumjeli o čemu je riječ, no svojim ukazanjima On ih uvjerava da je

doista živ. Činjenica da je Isus živ potresla je mnoge, a kada oni pitaju sv. Petra što sada trebaju činiti, on im odgovara: Braćo, obratite se i svatko od vas neka se krsti u ime Isusa Krista da vam se oproste grijesi i primit ćete dar Duha Svetoga.“ Pitanje Isusova uskrsnuća ne ide nekim vanjskim dokazima i zato Petar inzistira na obraćanju“ – poručio je biskup.

Nismo predani u ralje smrti

„Danas, u tehničkoj kulturi ovoga svijeta“, nastavio je biskup, „sve nas se želi svesti samo na vanjske činjenice i podatke, no, postoje duhovne činjenice koje su dokučili duhovni ljudi. Što će zapravo naša domovina Hrvatska imati od toga što smo mi bili na hodočašću u Santigu, Avili i Fatimi? Neće imati puno ako ne budemo imali nutarnje oči, nutarnji služ srca kojim se vidi i čuje daleko dublje i dohvaća stvarnost koja se ne da dohvati tjelesnim očima.“

Biskup je podsjetio vjernike kako ovih dana na hodočašću zauzetije treba reći da je potrebno obratiti se, a to znači: odvratiti se od onoga što nam neprestano stvara mrak u duši, u srcu, u savjesti, a zbog čega ne vidimo dobro.

„Otvorimo svoje srce i savjest Božjoj stvarnosti i svijetu. Koliko nas Božja svjetlost zahvati, toliko smo mi sposobniji razumjeti, osjećati, imati iskustvo one razine života na kojoj živi uskrsli Isus Krist. Inače ćemo ostati na čisto plitkim razinama. Neka nam sv. Jakov, sv. Tere-

zija Avilska i osobito Isusova Majka u Fatimi pomognu da se na ovom hodočašću spustimo u neke dubine svoga bića, srca i savjesti i da u tim dubinama razgnemo sve ono što je pepeo, što nas je naprašilo iznutra kako bismo se mogli otvoriti za nebo i Boga te kako bi nas On mogao snagom svoga Duha ispuniti sigurnostima kojima je ispunio Isusove učenike. Najvažnija sigurnost koju nam može dati jest ona da mi nismo predani u ralje smrti koju je Isus Krist pobjedio svojom smrću i uskrsnućem, a mi postajemo dionici tog Božjeg svijeta po sakramentu krštenja u koji želimo biti što dublje ukorijenjeni. To znači da je ovo hodočašće neki naš nutarnji, duhovni put koji može uspijeti onolikو koliko mi budemo otvoreni i koliko budemo surađivali s Bogom“, istakao je na kraju biskup Škvorčević. Nakon svete mise hodočasnici su razgledali katedralu sv. Jakova i posjetili njegov grb.

Sv. Jakov – prvi apostol koji je pošao u mučeničku smrt

Apostol Jakov bio je sin Zebedeja i Salome, brat Ivana evanđelista. Zajedno s Petrom i Ivanom pripada najuzem krugu oko Isusa, s njim je prisutan uskrsnuću Jairove kćerke, Isusovu preobraženju na Taboru, njegovoj smrtnoj borbi u Getsemanskom vrtu. Kralj Herod mačem mu je odrubio glavu 44. godine u Jeruzalemu. U srednjem vijeku grob sv. Jakova u Compostelli bio je, nakon Isusova groba u Jeruzalemu i groba sv. Petra u Rimu, najposjećenije hodočasničko mjesto. Španjolska ga je izabrala za svoga zaštitnika, a ovaj svetac je i zaštitnik hodočasnika i putnika. Sadašnja katedrala u kojoj se nalazi njegov grob počela se graditi 1075. godine, posvećena je 1128. godine.

Misno slavlje u avilskoj katedrali predvodio domaći biskup Jesus Garcia Burrillo

Uskrsli Krist – snaga je i moć zauvijek

Svoj hodočasnički put vjernici Požeške biskupije nastavili su prema gradiću Alba de Tormes u kojem je umrla sv. Terezija Avilska, a nakon kratkoga razgledavanja samostana i molitve uputili su se u Avilu. Više o životu sv. Terezije saznali su u samostanu Le Encarnacion (samostan Utjelovljenja) u kojem je ona, kao 20-godišnja djevojka, stupila u karmelski red, a potom i na mjestu gdje je bila njena rodna kuća. Slijedilo je razgledavanje avilске katedrale u kojoj se hodočasnicima pridružio i avilski biskup Jesus Garcia Burrillo.

Sv. Terezija zaštitnica je Požege 250 godina

Prvi dan boravka u Avili završio je misnim slavljem koje je u katedrali predvodio domaći biskup. Na početku mise

č.s. Andrijana iz Kloštar Ivanića uručila mu je hodočasnički dar, svijeću s njegovim grbom te ručni rad. Pozdrave biskupu Burrillu u ime svih hodočasnika, te zahvalu što je prije tri godine prigodom 10. obljetnice Požeške biskupije i Euharistijskog kongresa posjetio Požegu uputio je požeški biskup msgr. dr. Antun Škvorčević.

– Gotovo 250 godina sv. Terezija je, kao zaštitnica župne crkve u Požegi, pomagala našim vjernicima podizati dušu Bogu i poticala ih da po njezinu primjeru žive vjeru Isusu Kristu i životom svjedoče evanđeoske vrijednosti. Došli smo u njezin grad zahvaliti joj za dragocjeno služenje vjernicima grada Požege i moliti je da nas prati na našem biskupijskom putu. Također s Vama, u euharistijskom slavlju u Vašoj katedrali želimo potvrditi zajedništvo naših mjesnih Crkava u kojima se ostvaruje i raste jedna, sveta, katolička i apostolska Crkva – istakao je biskup Škvorčević.

Na početku homilije biskup Burrillo je kazao kako osjeća veliku radost što hodočasnike može primiti u avilskoj katedrali u kojoj je često molila i sv. Terezija. U njoj se, kazao je, čuva kip Djevice Ljubavi pred

kojim je Terezija molila i zatražila naštitu nakon smrti svoje majke te je uputio hodočasnike da i oni pred tim kipom preporuče svoje živote, svoju djecu, svoju domovinu moleći za njih i za vjernost hrvatskoga naroda Kristu i njegovoj Crkvi.

Molitva krunice pomoć je u svim poteškoćama

„Ja molim Djевичu Ljubavi da vas prati na hodočašću prema Fatimi. Nakon posjeta apostolu sv. Jakovu u Fatimi ćete slušati poziv Presvete Djevice na molitvu svete krunice, ne samo na ovom hodočašću, nego u sve dane našeg života. Molitva svete krunice bit će velika pomoć koju ćete pronaći u svim opasnostima i poteškoćama svoga života“, naglasio je avilski biskup.

„Na ovom hodočašću“, kazao je u nastavku propovijedi biskup Burrillo, „vi tražite svjetlo za tamu u vašem životu, utjehu u vašim tugama, u ekonomskoj krizi, u bolesti, ali želite sačuvati i povećati svoju vjernost Gospodinu i njegovoj Crkvi. Gdje ćemo naći snagu da i dalje prigrlimo fizičku i psihičku bol, da pomognemo napuštenima, prepoznamo dostanstvo žene, prihvativimo bolesne koje nitko ne želi? Naša snaga dolazi od uskrsloga Gospodina u čijem vječnom životu participiramo po našem krštenju, po sakramantu pomirenja i na poseban način u sakramantu euharistije. Gospodin nam snagu daje preko svoje Crkve. Ona nema ni srebra ni zlata, ali nam nudi nešto mnogo važnije: Uskrslog Krista, snagu i moć zauvijek“, naglasio je avilski biskup Jesus Garcia Burrillo.

Sveta Terezija od Isusa

Sveta Terezija od Isusa, kako se naziva u Španjolskoj i drugdje, rođena je 28. ožujka u Avili, u obitelji u kojoj je bilo još jedanaestero djece. Sestrma karmeličankama pridružila se kada je imala 20 godina. U samostanu La Encarnacion provela je 18 godina, a kako je u njemu bilo ozračje koje nije poticalo na savršenstvo i svetost kojemu je težila, nakon jednog mističnog iskustva odlučila je reformirati karmeličanski red. Prvi samostan koji je tada osnovala bio je samostan sv. Josipa u kojemu se sada nalaze i Hrvatice s. Edita i s. Mihaela. Sljedeće 22 godine Terezija je putovala Španjolskom, osnivala samostane i pisala knjige. Papa Pavao VI. proglašio ju je 27. rujna 1970. godine prvom ženom naučiteljicom Crkve.

U samostanu sv. Josipa hodočasnici bili na svetoj misi te se susreli s karmeličankama iz Hrvatske

Isus nas želi potpuno ozdraviti da budemo cjelevite osobe sa srcem i dušom

Radujem se zajedno s vama što smo u samostanu sv. Josipa gdje je sv. Terezija Avilska zahvaćena snagom duha započela obnovu karmela, odnosno otvaranje svih vrata duše i srca svojih sestara za djelo Duha Svetoga, najprije ovde u Avili, a onda širom svijeta – istakao je ovo biskup dr. Antun Škvorčević na početku svete mise u samostanu, odnosno crkvi sv. Josipa posljednjega dana boravka u Avili. Potom je posebno pozdravio avilskoga biskupa Jesusa Garcíu Burrilla koji je također sudjelovao u misnom slavlju te časne sestre karmeličanke koje su misu pratile iz svojih samostanskih prostorija.

Kako hodamo po ovom svijetu?

Na početku homilije biskup Škvorčević je podsjetio na detalj iz Evanđelja u kojem Isus ozdravlja hromog pred jeruzalemskim hramom te ističe kako ga je ozdravio – potpuno. To znači, pojasnio je biskup, nije mu ozdravio samo bolesnu nogu nego i oboljelu dušu što je moguće samo kroz obraćenje. – Obraćenje je nastojanje da ostavimo svoje razmišljanje, svoju logiku o životu i o sebi pa da se okrenemo Bogu i zapitamo ga što On traži od nas, svakoga pojedinoga. A onda da cijelim svojim bićem nastojimo ostvariti što Bog od nas očekuje – pojasnio je biskup. Veličina sv. Terezije, dodao je, jest u tome što se ona okrenula Bogu i njega pitala kako bi mogla ostvariti svoj ljudski život. »I mi na ovom hodočašću«, nastavio je biskup, »želimo izmjeriti ne samo koliko nam napora noge mogu podnijeti, nego želimo i ‘izmje-

riti sebe’, kako hodamo po ovom svijetu, da li našim životnim putem ruku pod ruku koračamo s Isusom Kristom.«

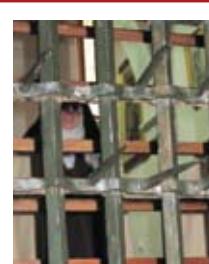
Pronaći sebe

– Na hodočašću provjeravamo svoju vjeru, kakav je onaj moj nutarnji, duhovni hod pa da se ne dogodi da sam prošao ovom zemljom bezbožno. Hodočašće je na svoj način odlazak od svakodnevnog života da bismo pronašli sebe u duši i srcu. Sveta Terezija nam ovdje pomaže svojim uzorom, svojim primjerom da se usudimo biti ozbiljno opredijeljeni u onom Božjem, a ne samo polovično. Jer, kad se s Bogom polovično radi onda nismo dobro, a ni Bogu nije dobro s nama.

On, Isus Krist, Bog, želi nas potpuno ozdraviti da budemo cjelevita osoba, cjelovit čovjek sa srcem i dušom, a ne samo tjelesno zdrav čovjek. Neka nam sv. Terezija pomogne svojim primjerom i zagovorom da nikad ne hodamo ovom zemljom plitko i površno, nego da uvijek budemo s Bogom u onoj punini života u koju nas može i želi uvesti uskrslji Isus Krist – istaknuo je na kraju biskup Škvorčević.

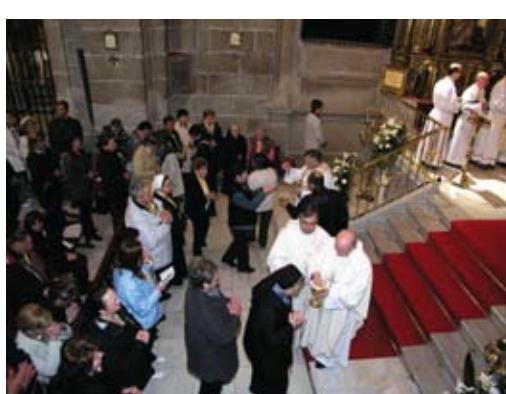
Poveznica sv. Terezije i Fatime

Nastavljajući put prema Fatimi, vjernici Požeške biskupije kratko su se zadržali i u gradiću Coimbra. Danas je to grad studenata iz cijelog svijeta u kojem je sveučilište utemeljeno još 1290. godine, ali i grad u kojem je i samostan karmeličanki. Tamo je sve do smrti 2005. godine živjela s. Lucija, jedna od fatimskih vidjelica. – Kroz povijest čovječanstva postojale su neke osobe koje su imale posebnu osjetljivost za Boga pa je on u njima i kroz njih mogao nešto ostvariti, a jedna od njih je i sestra Lucija. Nakon svih onih iskustava kao vidjelica otišla je u karmelski samostan ovdje u Coimbru jer je htjela cijeli svoj život živjeti u duhu i po načelima sv. Terezije Avilske. Tako je na svoj način povezala Fatimu s terezijanskom duhovnošću – istaknuo je požeški biskup u samostanu karmeličanki u Coimbru. Hodočasnici su potom razgledali i muzej u kojem su izložene osobne stvari s. Lucije, pisma koja je dobivala iz cijelog svijeta i sl.

Sestre Edita i Mihaela: »Nosimo vas u srcu i molimo za Hrvatsku!«

Uz dozvolu avilskog biskupa časne sestre iz Hrvatske kratko su se srele s hodočasnici. Bivša hrvatska glumica Edita Majić u samostanu sv. Josipa je od 2004. godine, a naknadno joj se pridružila još jedna Splićanka, sestra Mihaela. – Hvala vam za vašu prisutnost ovdje, ali i za vašu molitvu jer čujem da molite za nas u domovini. Sada molite i za našu biskupiju koja ima katedralu vaše i naše sv. Terezije – kazao je biskup Škvorčević. – Pozdravljam sve hodočasne, dobro nam došli – uz srdačan smiješak je rekla s. Edita. – Nosimo vas u srcu, molimo za Hrvatsku i da hrvatski narod bude vjeran Crkvi i Svetom Ocu – dodala je s. Mihaela. Prije odlaska iz samostana hodočasnici su sestrama zapjevali »Fala«.

MISNO SLAVLJE NA MJESTU GOSPINA UKAZANJA U FATIMI

»Upravo u mračnim i teškim vremenima

Boravak u Fatimi, portugalskom gradiću odakle je Blažena Djevica Marija tijekom ratne 1917. godine preko troje pastira uputila poruku mira, na sve je hodočasnike ostavila poseban dojam. Prvi susret sa svetištem imali su ubrzo nakon dolaska u grad uvečer 8. travnja kada su sudjelovali u zajedničkoj molitvi krunice i procesiji sa svijećama. Ujutro je nakon razgleda bazilike i crkve Presvetoga Trojstva služena koncelebrirana sveta misa u Kapelici ukazanja. Svetu misu predvodio je požeški biskup msgr. dr. Antun Škvorčević.

– Kroz ovo svetište prošli su brojni vjernici. I mi ovdje bili prije devet godina na svom prvom hodočašću. Na ovom drugom hodočašću želimo posvjedočiti da toplinom svoga srca i snagom svoje vjere usvajamo sve one dragocjene poruke koje je Isusova Majka ovdje dala preko one male, nevine djece – rekao je na početku mise biskup Škvorčević.

„Osim naših ljudskih, ograničenih inicijativa“, istaknuo je na početku propovijedi biskup, „postoje i velike Božje inicijative i naš život nije zapravo naša inicijativa, nego mi postojimo jer nas je na ovaj svijet pozvao Bog. I u Fatimi, po Marijinim ukazanjima, na djelu je Božja inicijativa. Ukažanja se događaju 1917. godine, u tijeku Prvoga svjetskog rata u kojem je progovorila ljudska nemoć, zloča i sebičnost i gdje su narodi ustali protiv naroda. Godina je to i kada je započela boljševička komunistička revolucija povezana s ateizmom, ideologijom koja je tada započela svoju bitku u 20. stoljeću.“

Marijina pouka djeci

– Marija ovdje poučava djecu kako treba odgovarati na one ljudske inicijative koje su unaprijed

osuđene na propast. Govori im o obraćenju: „Odvratite se od mračka, okrenite se svjetlu, Bogu.“ Ovdje u Fatimi započela je 1917. godine pobeda Božja nad svijetom neljudskih ideologija, sukobljavanja, podjela, ratova. Ona je nejakoj djeci navijestila da će pobijediti njezino Bezgrješno Srce, da ćemo pobijediti Bog i mi. Nakon što je završilo 20. stoljeće, moramo reći: „Imala je pravo!“ – istaknuo je biskup Škvorčević. Podsjetio je i na neke događaje koji to potvrđuju, a koje je Gospa u svojim ukazanjima najavila – 13. svibnja 1981. godine, istoga datuma kada je 1917. godine bilo ukazanje, izvršen je atentat na papu Ivana Pavla II. koji potječe iz komunističke Poljske i koji je na poseban način bio Božje sredstvo u rušenju Berlinskoga zida, nestao je tada i komunizam, promijenila se Europa, pa čak i Rusija više nije komunistička.

U nastavku propovijedi biskup Škvorčević je kazao kako smo u ovom trenutku i mi u našoj domovini pritisnuti mnogim nevoljama i nedoumicanima te da postoji opasnost da postanemo zarobljenici svega negativnoga i mračnog. „Fatima nas poziva“, upozorio je hodočasnike, „da se upravo u mračnim i teškim vremenima treba okrenuti suncu – Bogu. Došli smo danas u Fatimu reći da nema nekog topiljeg srca nego je naše hrvatsko koje želimo Mariji ovdje pokazati i posvjedočiti, ali nema ni ozbiljnijeg opredjeljenja za Boga nego što mi to znamo, kao što su nam i očevi znali tijekom naših četrnaest stoljeća. Ako ne

izdamo tu povijesnu istinu, onda se ne trebamo bojati svoje budućnosti jer čovjekova budućnost nije u inicijativama ljudskim, ni europskim, ni američkim ni NATO-vskim, nego su naša budućnost i pobjeda u rukama Božjim, u onoj snazi koju je on objavio u Isusu Kristu. Marija nas želi što čvršće zbiti oko Isusa i recimo joj danas da ju želimo poslušati kao ona mala djeca Lucija, Franjo i Jacinta, ali i kao mnogi hodočasnici koji su baš zato bili ovdje da s njom povjeruju Isusu Kristu, jedinome Spasitelju. Jer, nema drugoga imena pod nebom u kojem se mi možemo spasti – naglasio je biskup Škvorčević.

treba se okrenuti suncu – Bogu!«

Ukazanja Andjela i Gospe trima pastirima

Gospa se u Fatimi ukazivala šest mjeseci troma pastirima – desetogodišnjoj Luciji dos Santos, njenom bratiću i sestrični: devetogodišnjem Franciscu (Franji) i sedmogodišnjoj Jacinti. Godinu dana prije ukazanja u tri navrata djeca su imala susret s Anđelom, glasnikom događaja koji će uslijediti. Opisali su ga kao mladog čovjeka od 14 ili 15 godina koji ih je svaki put pozivao na molitvu.

Prvo ukazanje Gospe pastirima dogodilo se u nedjelju 13. svibnja 1917. godine oko podneva, iznad hrasta crnike. Djeca su, prema vlastitom opisu, najprije vidjela dva svjetla, poput bljeska munje, a potom 'gospodu odjevenu u bijelo, sjajniju od sunca, oko koje se širilo svjetlo'. Na desnoj ruci joj je visjela krunica. Gospa ih je pozvala da sljedećih šest mjeseci istoga datuma i u isto vrijeme dolaze na isto mjesto. Rekla im je da svaki dan mole krunicu kako bi izmolili mir svijetu i završetak rata. Djeca su rekla da hoće, a među sobom su se dogovorili kako o ukazanju neće nikome pričati. No, najmlađa Jacinta je sve priznala majci i vijest o neobičnom događaju brzo se pročula. Ljudi im, međutim, nisu vjerovali pa je za djecu i njihove obitelji počelo dugo razdoblje poniženja i trpljenja što je Gospa i predviđela. Za vrijeme drugog ukazanja Gospa je poručila kako Isus želi da se ustanovi pobožnost njenom Prečistom Srcu, a za vrijeme ukazanja u srpnju ponovo je preporučila svakodnevnu molitvu krunice i žrtvu djece za grijesnike. Lučija ju je tada zamolila da učini nešto kako bi im ljudi povjerovali da im se doista ukazuje, a Gospa je obećala kako će to napraviti u listopadu. Djeca su tada upoznata i s fatimskim tajnama – najprije su vidjeli pakao u koji odlaze duše grijesnika, a potom i objavljuvanje kazne i načina kako se ona može izbjegići. Gospa je navijestila Drugi svjetski rat, širenje komunizma, glad, progonstvo Crkve i pape ako se ne ispune njeni zahtjevi da se Rusija posveti njenom Prečistom Srcu, ali i povratak ljudi Bogu. Gospa je rekla i kako, kada se moli krunica, nakon svake desetice treba reći: „O moj Isuse, oprosti nam naše grijeha, očuvaj nas od paklenog ognja i dovedi u raj sve duše, osobito one kojima je najpotrebnije tvoje milosrđe.“

Trinaestog dana kolovoza djecu je priveo gradonačelnik pa im se Gospa ukazala 19. Kolovoza. I tada, kao i 13. rujna, pozvala ih je na molitvu i žrtvu za grijesnike. U listopadu se na mjestu ukazanja pojavilo 70 000 ljudi. Odjednom se pojavilo sunce koje se, poput vatrenе kugle, kretalo strelovitim brzinom što su sví prisutni mogli vidjeti. Trajalo je to oko deset minuta i vidjelo se na udaljenosti 40 kilometara. Gospa je tada djeci rekla: „Ja sam Gospa od svete krunice“ i izrazila želju da se na tom mjestu podigne kapelica njoj u čast.

Molitva predanja pred likom Gospe Fatimske

Na svršetku misnoga slavlja biskup Škvorčević je pred likom Gospe Fatimske u Kapelici ukazanja izrekao molitvu predanja:

*Presveta Bogorodice i Majko naša Marijo,
evo nas na našemu drugom biskupijskom hodočašću u tvome svetištu u Fatimi.
Sjedinjeni s brojnim vjernicima koji ti ovdje iskazuju odanost,
i mi ti danas sujedočimo svoje sinovsko poštovanje i zahvalnost, ljubav i vjernost.
Zajedno s tobom prebiremo u svom srcu otajstva Isusova života, muke, smrti i uskrsnuća
čiji smo postali dionici po svetom krštenju i u koje nas on trajno uvodi u euharistijskom otajstvu.
Moli, Majko, da tvoj Sin sjedini sve naše patnje i trpljenja, muke i tjeskobe
sa svojom spasonosnom smrću na križu te nama, našim braniteljima palima
za slobodu domovine i svima drugima koji trpe zbog nepravdi, siromaštva,
starosti, bolesti ili gubitka radnoga mjesta, neka Božja ljubav udijeli dostojanstvo, pomoć i mir.
Pogledaj nas, Prečista Djevice, kao braću i sestre svoga Sina i svakoga pojedinoga od nas
privini svome majčinskom srcu.*

*Tebi povjeravamo sebe, svoje obitelji, svoju Požešku biskupiju, iskrene odluke i nastojanja
oko vjernosti Isusu Kristu, našu ljubav za Crkvu.*

*Zajedno s tobom u Svećeničkoj godini uzdižemo Bogu svoju zahvalnost
za požrtvovan rad i vjernost naših svećenika u poslanju koje im je povjerenio i molimo
da ih Sin tvoj prati svojom pomoću u služenju u njegovu Evandjelu.*

*Posreduj, Majko, kod gospodara žetve da poveća broj radnika na njivi naše biskupije,
da nam daruje dovoljno svećenika i osoba posvećenoga života.*

*Pomozi nam da po tvome moćnom zagovoru u svojoj biskupiji rastemo u zajedništvu
vjere, nade i ljubavi da jedinstveni evanđeoskim žarom sa svojim biskupom i svećenicima
možemo biti svom hrvatskom narodu vjerodostojni sujedoci Isusova križa
i njegove pobjede nad smrću.*

O, blaga, i mila, o slatka Bogorodice i Majko naša Marijo. Amen.

Sudjelovanje hodočasnika na Križnom putu i večernjoj procesiji sa svijećama

Oni koji dragovoljno prihvate žrtvu i trpljenje donose blagoslov

Nakon svete mise u Kapelici ukazanja hodočasnici biskupije sudjelovali su u pobožnosti Križnog puta. Postaje Križnoga puta poklon su Madara, postavljene su u masliniku nadomak Fatime kroz koji je hodilo i troje pastira. Na posljednjoj postaji vjernicima se obratio biskup Škvorčević istaknuvši kako nema

težeg pitanja vezanog uz naše ljudsko postojanje nego: Otkud patnja i trpljenje, zašto patnja i trpljenje, zašto zlo i na kraju, zašto smrt?

Patnju treba dragovoljno prihvatići

»Maslinik kroz koji smo išli«, kazao je biskup, »znakovito nas je podsjetio kako nema dragocjenog maslinova ulja a da se dozrele masline ne stave u tijesak i zgnječe. I zrna biljaka koja u proljeće bacimo u zemlju moraju istrunuti i propasti da bi izrasla stabljika koja će donijeti plod mnogo bogatijeg nego je zrno koje je istrunulo. Slično je i s ljudskim životom: u njemu se nije dogodilo ništa vrijedno na lagodan način, nego samo kroz suze i znoj. Stoga je ono o čemu nam govori Isus svojom mukom i smrću silno važno. Jer, ako je On, Božji Sin, išao putem patnje, trpljenja i smrti da bi pobijedio sve ono što je u toj patnji i smrti negativno, pa onda iz toga stvorio vrijednosti, ostvario puninu života, onda ni naš život ne može drugačije proći. Patnje i trpljenja valja prihvatići dragovoljno, kao što ih je Isus prihvatio, jer će u suprotnom postati naše prokletstvo i smrtit će nas. Bit će budućnosti i naše osobne i obiteljske i narodne onoliko koliko bude među nama onih koji znaju dragovoljno prihvatići žrtvu, patnju i trpljenje. Oni donose blagoslov. Želim vam svima koji ste označeni patnjom i trpljenjem na bilo koji način da pronađete smisao toga stanja upravo hodeći za Isusom Kristom. Neka je blagoslovljen Isusov križ, ali i svaki križ koji vi nosite sjedinjeno s njime«, naglasio je biskup Škvorčević.

Pastiri kojima se ukazala Gospa

Troje pastira, koji su najprije imali susret s Andelom, a potom i s Gospom, potječu iz siromašnih obitelji. Nisu znali čitati ni pisati, nisu imali prvu pričest, ali su svakog dana sa svojim obiteljima molili krunicu. Za vrijeme ukazanja Franjo je sve mogao vidjeti, ali ništa nije čuo, pa su mu Lucija i Jacinta prenosile što govore Andeo i Gospa. Jacinta je sve vidjela i čula, ali nije razgovarala s Gospom. Svoje poruke Gospa je isključivo slala preko Lucije. Za vrijeme ukazanja Gospa je rekla kako će Francesca i Jacintu brzo uzeti u raj što se dogodilo, pa je Francisco umro u travnju 1919. godine, a Jacinta u veljači 1920. godine. Lucija se 1948. godine pridružila sestrama karmelićankama u samostanu u Coimbru. Živjela je do 2005. godine. Nakon zajedničkih ukazanja pastirma Gospa se još tri puta ukazala Jacinti dok je bolevala, a ukazivala se osobno i Luciji. Grobovi sve troje pastira sada se nalaze u fatimskoj bazilici.

Ivan Pavao II. u Fatimi

Papa Ivan Pavao II. Fatimu je posjetio tri puta. Pritom se susreo i sa sestrom Lucijom s kojom je molio ispred lika Gospe Fatimske. U sredinu Gospine krune umetnuo je metak, vjerujući kako ga je Gospa spasila za vrijeme atentata 1981. godine u Rimu. U svibnju jubilejske 2000. godine Papa je prilikom trećeg posjeta Fatimi proglašio blaženima Franciscu i Jacintu. »Ovim obredom Crkva smješta u svojem svjetioniku ove dvije svjeće koje je Bog zapalio da bi mogle svijetliti poniznost u vremenu mraka i sumnje«, kazao je tom prilikom Papa.

Rodne kuće vidjelaca

Nakon Križnoga puta hodočasnici su se uputili u Aljustrel gdje su razgledali rodne kuće Lucije, Francesca i Jacinte. Kuće su sačuvane u izvornom obliku i pretvorene u muzeje, tako da je to bila prilika i za kratak susret te fotografirane s jednom Lucijinom rođakinjom.

Nakon povratka u Fatimu slobodno vrijeme je iskorišteno za razgledavanje svetišta, paljenje svijeća i osobne molitve, a neki su na koljenima prošli i pokorničkom stazom. Navečer su se svi hodočasnici ponovo okupili na zajedničkoj molitvi krunice. Ovaj put se jedna desetica molila na hrvatskome jeziku. Naši su hodočasnici sudjelovali i u procesiji sa svijećama koju je te večeri predvodio požeški biskup, a kip Gospe Fatimske za vrijeme procesije dijelom puta nosili su i naši vjernici.

Misno slavlje u Bazilici Gospe Fatimske

Marija nam svojim služenjem pomaže da otkrijemo tko je Isusu Krist

Hajdemo i ovdje na ovom svetom mjestu reći Isusu Kristu da smo njegovi i da želimo da naš životni put završi onđe gdje je njegova mogućnost božanska i za nas pripravila mjesto – pozvao je požeški biskup msgr.dr.Antun Škvorčević na početku druge svete mise u Fatimi. Ovaj put vjernici su se okupili u Bazilici Gospe Fatimske.

Što je uporište našega života?

Na početku propovijedi biskup se prisjetio prethodnog dana i pobožnosti Križnoga puta koji, rekle su neke starije žene, ne bi uspjele proći da nisu imale štap na koji su se oslonile. Prisjetio se i dijela Evandjela u kojemu farizeji i pismoznaci govore o nekim svojim, plitkim, uporištima dok su Petar i Ivan krenuli putem na kojemu je uporište Isus Krist. – Što je uporište našeg života? Vjerujem da je vaš odgovor kao Petrov i Ivanov. Ovdje u Fatimi Marija svojim služenjem pomaže ljudima da otkriju tko je Isus Krist i kako se uvijek iznova isplati u njemu naći svoje uporište i to onda vjerno i dosljedno živjeti – kazao je biskup Škvorčević.

Podsetio je i na dio Evandjela u kojemu Isus »kori svoje zbog nevjere i okorjelosti srca« jer nevjera i okorjelost srca stvaraju životno stanje iz kojega ne vidiš, ne čuješ dobro i ne radiš dobro. Stoga valja postati čovjek koji

vjeruje i ima meko srce. Silno važno pitanje je, nastavio je biskup, hoćemo li postati biće nutrine, duha i duhovnosti ili ćemo ostati bezdušno biće koje će životariti već ovdje na zemlji? I hoće li biti nešto više nakon smrti?

Sebičnost i zloča donose smrt duha

– Teško se može dogoditi nešto više nakon smrti ako se sada u našem srcu nije nastanilo ništa drugo do mraka, sebičnosti i zloče. Tu staje sve, tu je smrt. Neka nam zato Isusova Majka pomogne da s ovog hodočašća kao dragocjenost ponesemo srce koje je mekano, srce koje vjeruje Bogu. Kroz tu vjeru mi smo onda oslonjeni na njega, ne na sustave koji su onda bili ili koje su ljudi danas izgradili, ne na sustave koje smo možda sami sebi uspostavili, nego na sustave Božje. Taj sustav Božje ljubavi i njegove punine života je Isus Krist i tko na njemu gradi, tko je u njega ukorijenio svoj život, taj je najbolje učinio. Hoćemo li točnim koracima i točnim opredjeljenjima otići iz Fatime? To ovisi o svakome od vas – istaknuo je na kraju propovijedi biskup Škvorčević.

Još jednom je zamolio Isusovu Majku da nam svima pomogne da ne duhovno lutamo nego da budemo Isusovi vjernici duboko ukorijenjeni u njegovu pobjedičku ljubav nad smrću i tako već ovdje na zemlji budemo njegovi najbliži prijatelji.

Sjećanja vidjelice Lucije

Dio svojih sjećanja na susrete s Gospom Lucia dos Santos prvi je put objavila 1935. godine, potom 1937. i zatim 1941. godine. Tada je obznila dva dijela fatimske tajne. Kada se 1943. godine teško razboljela na papir je napisala i treću tajnu, ali ona nije objavljena do 2000. godine.

Bazilika i svetište Gospe Fatimske

Bazilika Gospe Fatimske počela se graditi 13. svibnja 1928. godine, a posvećena je u listopadu 1953. godine. Središnji toranj bazilike visok je 65 metara. U njenoj unutrašnjosti je petnaest oltara, na središnjem se nalaze slike koje prikazuju prizore iz Gospinih poruka.

Ispred Bazilike je 1932. godine postavljen spomenik Presvetom Srcu Isusovu u čijoj je neposrednoj blizini Kapelica ukazanja. Ispred kapelice je postavljen Gospin kip s krunom na glavi, dar Portugalki. Kruna je puna zlata i teži 1200 grama, krasiti ju 313 bisera i 2679 komada dragoga kamenja. U krunu je umetnut i metak kojim je ranjen papa Ivan Pavao II. Prva kapela na mjestu ukazanja izgrađena je 1919. godine, ali su ju, oni koji nisu povjerovali u ukazanja, srušili 1922. godine. U novije vrijeme u svetištu je izgrađena i Crkva Presvetog Trojstva te postavljen kip pape Ivana Pavla II.

Pozornost hodočasnika na ulazu u svetište privlači i komad Berlinskog zida, dar portugalskog iseljenika. Postavljen je nakon pada Berlinskog zida 1989. godine i podsjeća na Božju pomoć u padu komunizma.

Završno misno slavlje u lisabonskoj bazilici

Svojim milosrđem i ljubavlju Bog nam donosi spasenje

Hodočašće u Španjolsku i Portugal završilo je u Lisabonu. U tamošnjoj katedrali hodočasnici su nazočili svetoj misi koju je predvodio požeški biskup dr. Antun Škvorčević. Bio je to osmi dan nakon Uskrsa, nedjelja koju je papa Ivan Pavao II. proglašio danom Božjeg Milosrđa pa je biskup u svojoj homiliji progovorio upravo o tome.

– Nakon svjetskih ratova – podsjetio je biskup – u kojima je progovorila ljud-

ska zloča i mržnja, Isus je č. s. Faustini Kowalskoj u Krakowu objavio da je on Milosrđe. U prijevodu te riječi, pojasnio je, to znači da je kod milosrda uvijek polazište milost i srce. Sva zla i mržnju u ratovima ljudi ne mogu popraviti jer su izmislili zakone i sudove koji su postavljeni po onoj “oko za oko, Zub za Zub”.

Bog se ne odriče ni jednoga čovjeka

– U svijetu takve pravednosti gdje vrijedi pravilo recipročnosti “ti meni zlo – ja tebi zlo; i ti meni dobro – ja tebi dobro”, nemaju šanse oni koji su se izgubili u zloči i grijehu. Postoji jedna pravda koja je viša od ove, a to je pravda ljubavi, pravda milosrđa. Bog se ne želi odreći nikoga tko je zlo učinio jer je i najgori čovjek njegovo stvorenje. On i toga najgoreg želi dovesti u pravo stanje. Taj zli to nije zasluzio, ali Bog, koji je veći od zla, ne ravna se po zlu, nego ga želi dovesti u stanje prave pravednosti. Pravednosti ljubavi. Kad Bog ne bi bio takva pravda, i mi bismo svi već završili jer nitko od nas po pravednosti recipročnosti nije zavrjedio da živi jer smo dovoljno zla napravili. On je biće praštanja i tako Bog po milosrđu i zakonu ljubavi uspostavlja stanje koje mi nazivamo spasenje – pojasnio je biskup Škvorčević.

Blaženi oni koji ne vidješe, a vjeruju

U nastavku propovijedi biskup je izrazio nadu kako će hodočašće u Avilu i Fatimu potaknuti sve hodočasnike da se pronađu

i bolje snađu u Božjim odrednicama te da o njima svjedoče kada se vrati kućama. – Blaženi oni koji ne vidješe, a vjeruju! Ono što se vidi, to je pre malo, vjerom se može dokučiti daleko više i vjerom se može ući u svijet Božji, daleko dublji. Želim vam svima da budete upravo tako utrojeni vjerom u Božji svijet, još čvršće povezani s uskrslim Isusom Kristom kao što je bila sv. Terezija Avilska, kao što su bila djeca vidioci u Fatimi, ali i kao što je sv. Antun bio ovdje. Neka nam u tom nastojanju pomogne i bude s nama Isusova Majka koja je prva iskusila snagu i dubinu života koji dolazi od Isusa Krista – istakao je na kraju biskup Škvorčević.

Nakon svete mise hodočasnici su posjetili rodnu kuću sv. Antuna koja se nalazi nadomak bazilici.

Vjernici o dojmovima s hodočašća

Kata Mijadićović iz Novske sa svojih 79 godina bila je najstarija hodočasnica. – Kada sam imala 35 godina, teško sam se razboljela i tada sam prvi put pošla na hodočašće. Čak 11 puta išla sam u Lurd. Prvi put, onako bolesnoj, bilo mi je teško, ali sada više nije iako sam starija – rekla je baka Kata. Ana Gril iz jakšićke župe sa 72 godine tek je nešto mlađa. – Stara sam i bolesna, ali molitva krunice ostavila me na životu i dok mogu, ići ću Gospi moliti se – rekla je A. Gril. Među hodočasnicima je bio i požeški župan Marijan Aladrović. – Za mnoge datume i događaje iz povijesti, kao što su atentat na papu ili pad Berlinskoga zida, znao sam i prije, ali protekli dani na hodočašću pomogli su mi da ih bolje razumijem – rekao je M. Aladrović. Na hodočašću je bila i s. Edith Budin iz Zagreba. – Drago mi je što sam se bar nakratko srela sa sestrom Editom u Avili – rekla je. Alojz Šimunović i njegova supruga Ines iz Virovitice bili su među mladim hodočasnicima. – Bio sam već u Rimu, Lurd, Svetoj zemlji i upoznao sam mnoge ljudi iz raznih krajeva biskupije. Tih dana se nekako ‘otklonim’ od svakodnevice, a onda opet od dojmova s hodočašća ‘živim’ dobar dio godine pa mislim kako bi zbog svega toga na ovakva hodočašća trebalo ići što više mladih ljudi – rekao je Alojz.

poticaj za moljenje krunice

preporučivali mnogi sveci, među kojima je bio i sv. Ivan Maria Vianney čije se 150. obljetnice smrti spominjemo, a što je bio i povod da se ova godina proglaši Svećeničkom godinom – istaknuo je Krpeljević.

Molitva za duhovna zvanja

Dodao je kako je taj poznati arški župnik od najmanjih dana, čim je naučio govoriti, molio krunicu. Danas se, dodaju, mnogi opravdavaju da bi i oni molili krunicu, ali da nemaju vremena. Moliti se, može, objasnio je i dok se radi, nešto čeka ili hoda kao što je to činio i sv. Ivan Maria Vianney. Posebno je zamolio djecu da mole krunicu za duhovna zvanja, ali i da se sami odazovu tom pozivu ukoliko se osjetete pozvani. »Nigdje se«, kazao je, »ne rađaju bolje duhovna zvanja nego u Marijinim svetištima.«

Na kraju misnoga slavlja Krpeljević je zahvalio djeci što su došli u svetište

Ovdje se lijepo osjećam

– Ovdje sam drugi put na hodočašću. Volem dolaziti jer se jako lijepo osjećam. Lijepo što smo samo mi djeca na misi i što se poslije družimo i upoznajmo nove prijatelje. Molila sam se ovdje za ovu obitelj i prijatelje – kazala je šestašica Ana Posavčević iz Nove Gradiške koja se okušala u vjeroučnom kvizu u kojem je uz pomoć svojih kolegica osvojila prvo mjesto.

Gospe Voćinske te je za sve njih zamolio njezin zagovor i udjelio im Božji blagoslov.

Sportski susreti

Nakon misnog slavlja održan je vjeroučni kviz kojem je tema bila Novi zavjet. Najviše znanja u njemu su pokazali vjeroučenici iz novogradiške župe Bezgrješnog začeća BDM. Drugo mjesto pripalo je učenicima iz župe Pleternica, a treća je bila požeška župa sv. Terezije Avilske.

Mali hodočasnici okušali su se i u sportskim igrama, nogometu, graničaru, potezanju konopa i skakanju u vreći. Prvo mjesto u nogometu pripalo je pakračkoj župi, drugo novogradiškoj župi Bezgrješnog začeća BDM, a treće župi Lipovljani. U graničaru najspretnije su bile učenice iz Pleternice, druge su bile iz Špišić Buškvice, treće iz župe Bezgrješnog začeća BDM u Novoj Gradiški. Za skakanje u vreći najbolje su se pripremili učenici iz župe Davor kojima su pripala prva tri mesta i u muškoj i u ženskoj konkuren-

Molim se da postanem svećenik

– Dolazim u Voćin već sedam godina. Želio bih postati svećenik i nadam se da će mi Gospa Voćinska pomoći da to postanem. Ovdje se posebno molim za svećenike, redovnike i redovnice te za sve ljude koji su poginuli, posebno za moga brata koji je poginuo u teškoj prometnoj nesreći, kao i za bolesne – kazao je učenik petog razreda Matej Levar iz požeške župe sv. Terezije Avilske.

ciji. Prvi su bili Viktor Marijanović i Melani Mihić, drugi Josip Ciprić i Monika Matošević, a treći Ivan Ivančić i Karmen Marijanović. U potezanju užeta najuspješniji među dječacima bili su iz župe Lipovljani, a slijede ih iz župe Velika i Kutjevo. Prvo mjesto u konkurenciji djevojčica osvojila župa Bezgrješnog začeća BDM iz Nove Gradiške, druga je župa Velika, a treća Davor. Najboljima su na kraju hodočasničkog programa uručene nagrade.

NA SUSRETU HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI U ZADRU I MLADI IZ NAŠE BISKUPIJE

Prekrasan doživljaj koji želimo još mnogo puta ponoviti

Piše: Marijan Pavelić • Snimio: Mihael Sokol i Duško Mirković

Nakon gotovo dvogodišnje pripreme i isčekivanja 8. i 9. svibnja 2010. održao se šesti po redu nacionalni Susret hrvatske katoličke mlađeži u Zadru. Ovogodišnji susret pod geslom "Da vaša radost bude potpuna" (Iv 15,11) bio je ujedno i godišnji susret hrvatskih sjemeništaraca iz Zagreba, Splita, Sinja i Zadra, a sudjelovali su i aspiranti za svećeništvo te kolegijaši iz Požeške biskupije.

Požeški klasičari na susretu

Zahvaljujući vrhunskoj organizaciji te povoljnoj suradnji Zadarske nadbiskupije s povjerenicima za mlađe, ovogodišnji je susret brojem sudionika bio najveći

Ljudi su bili prekrasni

– Bilo je fenomenalno. Jedna super atmosfera koja se ne može svagdje doživjeti, od procesije u kojoj smo sudjelovali pa do misnog slavlja. Naši domaćini u župi Vrsari bili su prekrasni, čak im je bilo žao što nas nije došlo više kako bi svatko nekoga primio. Kao da su se i malo natjecali u tome tko će nas bolje ugostiti – kazala je Marija Marković, učenica drugog razreda Katoličke klasične gimnazije u Požegi.

dosad. Na susretu se okupilo oko 30.000 sudionika. Iz naše biskupije u Zadru je bilo gotovo tisuću mlađih iz više od 30 župa. To je za našu biskupiju prihvatljiv broj sudionika, kazao je Stjepan Škvorec, povjerenik za mlađe u Požeškoj biskupiji. Među brojnijim sudionicima iz naše biskupije bili su i učenici Katoličke klasične gimnazije iz Požege. Njih gotovo stotinu na susret su pošli zajedno s vjero- učiteljem Marijanom Pavelićem i nekoliko profesora.

Od zajedničkog susreta s drugim sudionicima u Zadru mlađe naše biskupije dijelio je gotovo 600 km dug put. Stoga se 19 autobusa iz naše biskupije uputilo prema Zadru u ranim jutarnjim satima. Pristigavši u Zadar prije podne, mlađi su ubrzo ispunili Forum, Morske orgulje, Pozdrav suncu, Rivu, Kalelargu ...

Sudjelovalo i naš biskup Antun

Službeni program susreta započeo je u 14 sati s Forumom, trga gdje je 2003. godine bio papa Ivan Pavao II. Procesija s Križem mlađih i zastavom Susreta uputila se s Forumom prema Sportsko-rekreacijskom centru Višnjik na drugi dio susreta. Budući da je svibanj Marijin mjesec, prije misnoga slavlja molila se krunica. Molitvu su predvodili mlađi iz Đakovačko-osječke, Riječke, Vrhbosanske, Zagrebačke i Splitsko-makarske metropolije. Ubrzo nakon krunice započelo je središnje euharistijsko slavlje koje je predvodio novoimenovani zadarski nadbiskup Želimir Puljić u koncelebraciji s 20 hrvatskih nadbiskupa među kojima je bio i naš biskup dr. Antun Škvorčević te više od 400 svećenika. Pjevanje na misi animirao je zbor mlađih Zadarske nadbiskupije „Sv.

Krševan“, osnovan upravo za potrebe Susreta.

Nakon euharistijskog slavlja na Višnjiku mlađi su se s volonterima uputili u jednu od 90 župa gdje su bili smješteni po obiteljima. Osim noćenja, mlađi su u tim župama proveli drugi dan Susreta. Naime, u nedjelju 9. svibnja oni su animirali misna slavlja te se tako predstavili domaćinima. Nakon mise uslijedilo je zajedničko druženje kod obiteljskog stola.

Pjevali, molili i slušali

– Bio je to prekrasan doživljaj. Volio bih kada bih mogao ići na još idućih sto ovakvih susreta – ističe požeški kolegijaš i učenik Katoličke klasične gimnazije Dominik Mlinac. Neopisivo je bilo sudjelovati na misnom slavlju na kojem su mlađi s toliko žara pjevali i molili, ali s druge strane u tišini i sabranosti slušali propovijed, kažu mlađi iz naše biskupije.

Susretom je bila i oduševljena i Marija Tomanović iz župe Kaptol kojoj je to bio prvi takav susret, ali, kaže, ne i zadnji.

To je vrijedilo doživjeti

Sve je bilo prekrasno, od atmosfere do ljudi. To je stvarno vrijedilo doživjeti, toliko mlađih na jednom misnom slavlju, a svi zajedno pjevamo i molimo. Neka svima bude žao koji nisu bili. Lijep je i grad, ali najviše me se dojmila dobroćudnost ljudi. Svi su nas primili s radošću – kazao je Dominik Mlinac, požeški kolegijaš i učenik drugog razreda Katoličke klasične gimnazije u Požegi.

U župi Davor primanje novih ministranata

Piše i snimio: Ivan Benić

Na nedjelju Dobroga Pastira u župi Marije Kraljice i sv. Jurja u Davoru upriličena je tradicionalna svečanost primanja dječaka u zajednicu ministranata. Dvadeset dječaka, zajedno sa svojim voditeljem Renatom Ivančićem, tijekom školske godine marljivo se pripremalo za ministrantsku službu. Euharistijsko slavlje tijekom kojega su kandidati pristupili ministrantskoj zajednici započelo je svečanom procesijom nakon koje su kandidati pred cijelom župnom zajednicom izrekli svoja obećanja i potvrdili odanost svojoj službi. U propovijedi je župnik Marijan Đukić, iznoseći iskustva s nedavnom hodočašću u Ars, progovorio o važnosti dječovanja svećenika u Crkvi. Pozvao je ministrante da se, po uzoru na svetog župnika arškoga, ne

boje odazvati Božjem pozivu. – Bog svakoga dana zove. Potrebno je oraspoložiti svoje srca kako bismo čuli Njegov glas – poručio je, između ostalog župnik dječi. Poslije propovijedi uslijedila je obnova krsnih obećanja nakon koje su ministranti u ime cijele zajednice iznijeli svoje molitve. Potom su novi ministranti, uz zahvalu i molitvu, na oltar prinijeli darove i liturgijske predmete kojima će se u svojoj službi koristiti. Na kraju svete mise novim ministrantima su uručene iskaznice – formalni znak da su članovi ministrantske zajednice. Uz iskaznicu ministranti su dobili i simboličan poklon te medaljicu svetog Ivana Marije Vianeyu da ih podsjeća na odanost njihovoj službi te potiče na razmišljanje o svećeničkom pozivu!

U virovitičkoj gimnaziji aktivna vjeronaučna družina »Kapljice«

Svećenici dekanata nagradili ih hodočašćem u Mariju Bistricu

Početkom ove školske godine u virovitičkoj je Gimnaziji Petra Preradovića svoj rad započela vjeronaučna družina »Kapljice« pod vodstvom vjeroučitelja Marija Voronjeckog. Tijekom školske godine družina je provela brojne projekte, humanitarne akcije i radionice. U školi su se posebno angažirali oko obilježavanja blagdana sv. Nikole te Valentinova.

– Prilično smo zadovoljni sa svime što smo učinili tijekom godine te duboko u sebi ponosni na našu malu zajednicu. Drago nam je što smo i na ovaj način mogli svjedočiti svoju vjeru – poručuju članovi družine. Organizirali su i novinarsku radionicu na kojoj su pozvali profesionalne novinare, a sudjelovali su i ostali učenici njihove gimnazije kao i učenici Katoličke klasične gimnazije. Ta će im radionica pomoći da što bolje ure-

de svoje mrežne stranice koje će uskoro predstaviti.

Njihov rad i djelovanje prepoznali su i svećenici Virovitičkog dekanata koji su ih u ovoj Svećeničkoj godini odlučili nagraditi besplatnim hodočašćem u Mariju Bistricu te izletom u Zagreb na kojem su bili 24. travnja. Osim članova vjeronaučne družine, njih petnaestak, na nagradni izlet pozvani su i učenici koji su im na bilo koji način pomagali u njihovim projektima tijekom školske godine. Pedesetak učenika tako je u svetištu u Mariji Bistrici sudjelovalo na misnom slavlju i u pobožnosti Križnoga puta. Posjetili su i samostan sestara karmeličanki gdje su se upoznali s njihovim načinom života. Nakon povratka s izleta vjeronaučna je družina uputila pismo zahvale svećenicima Virovitičkoga dekanata. (Martina Dorić)

Virovitički klasičari na Smotri zborova katoličkih škola

Šesta smotra zborova katoličkih škola Hrvatske pod geslom »Laetare – Radujte se« održana je 24. travnja u crkvi sv. Mihaela Arkandela u Osijeku. Sudjelovalo je i zbor Katoličke klasične gimnazije iz Virovitice sa svojim tridesetak članova.

U uvodnom pozdravu mr. Ivan Matić, ravnatelj osječke Isusovačke klasične gimnazije, domaćin susreta, istaknuo je da smotra pokazuje kako se u današnjem svijetu još njeguju plemenite vrijednosti. Prvi je nastupio zbor Nadbiskupske klasične gimnazije iz Zagreba. Mješavinom zavičaj-

nog i modernog repertoara predstavio se zbor Pazinskoga kolegija, a izvedbama dva puta gospela *Kakav prijatelj je Isus i Daj nam svima Duha Svoga* zbor Katoličke klasične gimnazije iz Virovitice pod vodstvom prof. Tihomira Sabolića i prof. Perice Mihaljević. Zbor Klasične gimnazije Ivana Pavla II. iz Zadra izveo je tri raznolike skladbe kroz tri različita karaktera, a zbor Nadbiskupijske klasične gimnazije iz Splita nastupio je u svečanom tonu korala i klasične glazbe. Posljednja je bila izvedba domaćina, zbara Isusovačke klasične gimnazije, s kojima je

Zahvalnica požeških maturanata

U organizaciji Katehetskog ureda i vjeroučitelja požeških srednjih škola u crkvi sv. Lovre u Požegi 4. svibnja slavljena je sveta misa zahvalnica za sva dobročinstva koja su tijekom svoga srednjoškolskog obrazovanja i odgoja primili maturanti požeških srednjih škola.

Euharistijsko slavlje predvodio je mr. Mario Rašić iz Katehetskog ureda u koncelebraciji sa Žarkom Turukom, odgajateljom požeškom Kolegiju te đakonom Marijanom Pavelićem, vjeroučiteljom u Katoličkoj klasičnoj gimnaziji. Pored maturanata misi su nazoočili i ravnatelji požeških srednjih škola. (H.T. • Snimio: Duško Mirković)

sudjelovalo i zbor Udruge bivših učenika Amici. Izveli su sveukupno četiri skladbe od kojih je s najvećim oduševljenjem prihvaćena *The Lion Sleeps Tonight*. Smotra je završena koralom *Regina coeli, laetare* u zajedničkoj izvedbi pod vodstvom dirigentice prof. Zrinka Andrić. Poslije svih nastupa zaboraši su nastavili svoje druženje.

Zdušnom potporom zaboraši su pokazali istinsko jedinstvo, a nadahnute izvedbe dokaz su pravoga smisla gesla smotre: *Raduj se u Kristu!* (Luka Tripalo • Snimila Martina Kuveždanin))

Biskupija stipendira školovanje trojice bogoslova u Kamerunu

U Africi su brojna duhovna zvanja, ali nema novaca za školovanje svećenika

Piše: Vesna Milković Snimio: Duško Mirković

Idok u zapadnom svijetu postoji manjak svećeničkih zvanja u afričkim zemljama kandidata je sve više, ali kako se radi o siromašnim zemljama nema dovoljno novca kako bi se svi mogli i školovati. Odlukom biskupa Antuna Škvorčevića Požeške biskupije odlučila je stipendirati školovanje trojice svećeničkih kandidata Nestora Tchaleua, Huberta Fanyonga i Benjamina Koulagna u biskupiji Ngao-undere u Kamerunu gdje već dvadesetak godina djeluje misionar iz naše biskupije Karlo Prpić.

– U Kamerunu postoje velike poteškoće na ekonomskom i vjerskom planu. Na duhovnom planu možemo pomoći moleći jedne za druge. Ako se može nešto učiniti na materijalnom planu za podizanje preko školstva, zdravstva a naročito kroz formiranje domaćega klera stvorit ćemo zalog i budućnost te Crkve. Ona neće preživjeti ako nema dosta domaćeg zvanja u sljedećih trideset do pedeset godina. Shvatio sam da je to najbitnije jer misionara je sve manje – ističe naš misionar Karlo Prpić.

Školovanje i formiranje jednog sjeničtarca, dodaje, jako je skupo. U biskupiji Ngaoundere, u kojoj naš misionar djeluje, nalazi se dvadesetak bogoslova i nekoliko đakona te 25 domaćih svećenika. Iz godine u godinu sve je više poteškoća. Zvanja ima dosta ne samo iz sjemeništa nego i iz drugih škola. Iz naše Katoličke srednje škole gdje sam ravnatelj imamo dosta i svećeničkih i redovničkih zvanja. Iz nje potječu i sadašnja dva biskupa u Kamerunu. Međutim, velik je problem

Benjamin Koulagna

njihovo školovanje i uzdržavanje. Školovanje jednog bogoslova košta najmanje tisuću eura godišnje. Paradoksalno je to što je problem u nastajanju domaćeg klera samo manjak novac. Moramo odbiti kvalitetne ljude jer jednostavno nemamo novca za njihovo školovanje – objašnjava misionar Prpić koji je prošle godine posjetio svoju Požešku biskupiju, a prije osam godina, 2002. zajedno s njime bio je u pohodu našoj biskupiji i biskup Joseph Djida iz Ngaoundere.

Suradnja naše i spomenute kamerunske biskupije od tada je postala još intenzivnija. Povezala ih je i gradnja crkve sv. Josipa u toj biskupiji koju novčano pomaže Požeška biskupija, a školovanje bogoslova još će više učvrstiti njihove duhovne veze.

U župi Bezgrješnog začeća BDM djeluju dvije karitativne skupine

Dječja karitativna grupa ima sedamdeset članova

Piše: Višnja Mikić

Medju brojnim župnim zajednicama u novigradiškoj župi Bezgrješnog začeća BDM su i dvije karitativne grupe. Pored župnog Caritasa u kojem marljivo radi dvanaest volontera predvođenih voditeljem Mirkom Margetom i župnikom Pericom Matanovićem u župi djeluje i po stažu mlada, ali najbrojnina dječja karitativna zajednica koja okuplja sedamdesetak članova.

Uz pomoć vjeroučiteljice, Dragane Čengić, djeca su učila osjećati s potrebni-

ma, razvijati osjećaj solidarnosti s onima koji su u potrebi ili su bolesni. Izradivali su svijeće i misijske kutijice, prodavali kolače i šibe za Svetog Nikolu te prikupljali igračke, hranu i odjeću za siromašniju djecu. Uključili su se u tradicionalnu novigradišku humanitarnu akciju „Djeca djeći“ koju vodi vjeroučiteljica Đurđica Pavković. Dječja caritativna zajednica ove je godine zaradila desetak tisuća kuna svojim rukama, izrađujući različite proizvode, čijom su prodajom nabavili hranu i odjeću za najpotrebnije. U korizmi su pakirali i nosili pakete onima kojima je pomoći najpotrebnija. Imaju razvijen duh služenja i brige za stare i nemoćne, siromašne i napuštene, pohvalno o njima se i ovog puta izrazio župnik. Na taj način najmlađi župni karitativci mnogo pomažu župnom Caritasu koji se skrbi za gotovo 300 obitelji. Volonteri „Caritasa“ prema riječima župnika Matanovića „imaju srce za bližnjega u potrebi“ i nije im teško dolaziti u „Caritas“ i raditi, obilaziti i pomagati najpotrebnije. Tradicionalno za nedjelju Caritasu pripremaju u župnoj dvorani ručak za samce, starije i siromašne.

Vjernici dobro prihvatali akciju »Kruh naš svagdanji«

Akciju Caritasa Požeške biskupije pod nazivom „Kruh naš svagdanji“ koja je počela u studenom prošle godine i još uvijek traje vjernici su rado prihvatali. –Do sada smo akciju proveli u požeškom, našičkom, novigradiškom, novočapelačkom i kaptolačkom dekanatu. Unatoč krizi skupljene su velike količine hrane. Iznenadili smo da su vjernici kupovali brojne namirnice u trgovinama kako bi ih darivali. Pokazalo se da naši vjernici itekako imaju osjetljivosti za potrebiti i one koji imaju manje od njih bez obzira na poteškoće – istaknuo je Saša Paveljak, ravnatelj biskupijskog Caritasa.

Tako se do 22. ožujka, u samo tri dekanata skupilo preko 1800 kilograma krušnje, 1533 kilograma brašna, 659 kilograma masti, 285 kilograma graha, 206 kilograma šećera, 113 kilograma riže, 182 kilograma kobasica i drugih namirnica. Dio namirnica proslijedi se korisnicima Caritasa, a dio odlazi u kuhanju gdje se pripravljaju obroci za potrebitе. Akcija prikupljanja hrane svakoga mjeseca, osim ljetnih, nastavlja se u ostalim dekanatima u kojima još nije bila. (H. T. • Snimio: D. Mirković)

Ružica i Josip Berić iz župe Bučje odgajaju desetero djece

Brojna djeca obveza su za cijeli život, ali nikako teret!

Piše: Vesna Milković Snimio: Duško Mirković

Prve nedjelje svibnja Ružica i Josip Berić iz Bučja krstili susvoje deseto dijete, jednoipolmjesečnu Anu. U župnoj crkvi sakrament krštenja podijeli je brat Josipove majke msgr. Mijo Dukić. – On nas je i vjenčao i tada je pomalo u šali rekao kako nam želi sreću i puno slavonske djece. Njegove želje su se obistinile i drag mi je da je tako. Brojna djeca jesu velika obveza za cijeli život, ali nikako teret – kazao je Josip. S njim se složila i Ružica. – Kada smo se odlučili oženiti, imala sam 19 godina i muž mi je rekao kako ćemo imati djece za ‘cijelu nogometnu momčad’. Željela sam i ja mnogo djece, no nisam mislila da će ih biti baš toliko. Sada mi je drago što smo se približili toj brojci jer djeца su nam uljepšala i obogatila život – prisjetila se početka braka Ružica. Josip, rođen u Bučju, i Ružica iz susjednog Brodskog Drenovca poznavali su se, kažu, još kao djece, ali ‘pogledavati su se počeli’ na seoskim zabavama koje su se u to vrijeme redovito održavale u njihovim selima. Nakon vjenčanja nastavili su živjeti s Josipovim roditeljima koji im i sada pomažu oko kuće i djece. I tako im se gotovo svake godine rodilo po jedno dijete. Prva je na svijet prije 18 godina došla Ma-

rija, sada učenica požeške Gimnazije, 16-godišnji Ivan ide u Poljoprivrednu školu, a 15-godišnji Antonio je učenik Obrtničke škole. Tomislav ima 14 godina i završava osnovnu školu u Pleternici, a najmladi školari 10-godišnja Nikolina i 8-godišnji Đuro još su u područnoj školi u Bučju. Viktorija je 5 godina, Paula ima tri, a Magdalena dvije godine.

Poslušna djeca prihvataju svoje obveze

Tijekom jutra prije odlaska u crkvu u dvořištu Berićevih radilo se užurbano kako bi se svi na vrijeme odjenuli i u kući pripremilo slavlje po povratku s mise: Marija je pripomagala u kuhinji, Antonio je spremno prihvatio malu Anu da se majka uredi, bake su popravljale narodnu nošnju što ju je obukla Nikolina ... Svi su bili u žurbi, ali nereda nije bilo. – Tako je uvijek kod nas. Previše nas je u kući i kada se ne bi znalo što tko treba napraviti, bio bi to pravi kaos. Kroz protekle godine navikli smo se jedni na druge kao i na to da svatko u kući ima svoje obveze pa problema nikakvih nema niti u ovakvim danima – kazao je Josip. Djeca su, dodata je, dobra i poslušna i nema potrebe da red uvodi ‘lupajući šakom o stol’. Kako bi osigurao novac za brojnu obitelj, Josip je neko vrijeme bio zaposlen kod jednog privatnika, a kada je dobio otkaz, potpuno se posvetio poljoprivredi. Ponajviše sadi duhan koji, kaže, donosi ne preveliku, ali ipak nekakvu zaradu što je, uz dječji doplatak, dovoljno da obitelj ima za život. Ekonomска kriza, posljednjih godina prisutna u Hrvatskoj, ne plaši ga.

Rad, poštovanje i okrenutost Bogu

Nikada nismo razmišljali o tome kako zbog krize ne bismo trebali više imati

djece. Djeca se ne planiraju, ona su dar Božji. Uostalom, neće ni kriza vječno trajati. Djecu smo odgajali da budu skromna i ona shvaćaju kako ima stvari bez kojih se može, pa kad kažemo da se nešto ne može kupiti, ne bune se – objasnio je Josip. Odgojeni u vjerničkim obiteljima, Ružica i Josip su na isti način odgajali i svoju djecu. Svake nedjelje zajednički odlaže na svete mise, a djeca, ovisno o obvezama, na misi su i preko tjedna. Marija osim toga svira u crkvi, Ivan i Antonio su kao dječaci bili mlinstranti, a sada su ih naslijedili Tomislav i Đuro. Ponekad mlinstrira i Nikolina. Što će im kad odrastu djeca raditi i gdje će živjeti, Ružica i Josip

kažu kako ih previše ne brine, želesamo da budu dobri ljudi: - Uvijek im govorim da je najvažnije da budu vrijedni i marljivi jer se samo radom može u životu nešto postići. Trebaju biti pošteni i ne smiju krasti, a kroz život, koji nije uvijek lak, moraju uvijek biti okrenuti prema Bogu – zaključio je Josip. Radost zbog krštenja male Ane obitelj je podijelila s rođinom i prijateljima, a ovakvih radosti u njihovu će domu vjerojatno biti još. – Bog po rođenju svakome dade križ koji će nositi cijeli život. Nama je očito dao brojnu djecu i ja uvijek kažem kako je to ‘slatki križ’ na kojemu mu hvala. Rado smo ga prihvatali i nećemo imati ništa protiv ako u našoj obitelji bude još djece – istaknula je na kraju Ružica. OKVIRIĆ NA Aktivni u životu župne zajednice Msgr. Mijo Dukić krstio je devetero djece obitelji Berić dok je malu Viktoriju, prije pet godina, krstio biskup dr. Antun Škvorčević. – Naravno da sam sretan što mogu krstiti deseto djece jedne obitelji, osobito jer je to moja obitelj – kratko je prije mise kazao msgr. Dukić. Mjesni župnik Stjepan Škvorc bio je pun hvale za Berićeve: – Danas su rijetke obitelji koje prihvataju brojnu djecu, a posebno mi je draga što su svi aktivno prisutni u životu naše župne zajednice – rekao je župnik Škvorc.

Prognanička obitelj Barišić iz Sređana gotovo dvadeset godina pokušava brojnoj djeci osigurati novi dom

»Molim Boga da mi djeca postanu pošteni ljudi koji neće morati prolaziti kroz patnje kao što smo mi prolazili.«

Piše: Vesna Milković • Snimio: D. Mirković

Hvala našem biskupu Škvorčeviću. Da njega nije bilo, još ne bismo imali krov na kući – ističe Ilija Barišić iz Gornjih Sređana u župi Badljevina čija je obitelj prije dvadesetak godina došla u Hrvatsku protjerana sa svoga ognjišta. Ilijina obitelj u ova dva desetljeća pokušava izgraditi kakav takav dom, ali bez stalnog zaposlenja i skrbeći za brojnu djecu to nije lako, pa su stoga zahvalni svakomu tko im na bilo koji način pomogne.

Četrdesetčetverogodišnji Ilija prije rata je živio u selu Zasavica u župi Dobratići kraj Jajca. Za zidara se školovao u Sloveniji gdje je potom ostao i raditi sve do 1988. godine kada je dobio otkaz. Vratio se kući i zasnovao obitelj, ali sreća Ilijie i njegove supruge Ane nije dugo potrajala – sin Pejo, koji bi danas imao 19 godina, umro je kao malo dijete, a onda je došao i rat.

Tužan prognanički Božić

- Civilni, među kojima je bila i moja žena, morali su otići u srpnju 1992. Godine, a mi muškarci ostali smo još neko vrijeme ratovati, mislili smo da se možemo obraniti. Ispalo je da ne možemo, protjerali su i nas, morali smo i mi bježati samo s rančem i puškom u ruci – prisjetio se Ilija. – Najteže mi je u životu bilo baš tih dana kada su nas protjerali iz Bosne. Uzela sam malo odjeće u vrećicu i ostavila kuću

u kojoj smo živjeli – dodala je supruga Ane. Nakon protjerivanja iz Bosne Ane je otisla k stricu u Dežanovac nedaleko od Daruvara, a Ilija joj se tamо pridružio na sam Badnjak 1992. godine. – Bio je to najtužniji Badnjak koji pamtim, kao i Božić. Kod rođaka je tih dana bila i svadba, svi su se veselili, a nama su samo suze tekle na oči – ispričao je Ilija.

U potrazi za trajnim smještajem obitelj Barišić je sljedećih nekoliko godina u raznim naseljima promjenila čak pet kuća koje su dobivali privremeno na korištenje, a onda im je Ilijin otac, koji je sve vrijeme radio u Sloveniji, u Gornjim Sređanima kupio malu kućicu od prije-sne cigle i jutro zemlje. Ilija je u međuvremenu pristupio 52. bataljunu HV-a iz Daruvara pa je sudjelovao i u akciji Bljesak. Mira i Katarina, koje sada imaju 17 i 16 godina, rodile su se za vrijeme boravka u Batinjanima, a 14-godišnji Mato, 9-godišnja Antonija i 8-godišnji Antonio rođeni su u Sređanima. Sedmeročlana obitelj živi od 2500 kuna socijalne pomoći i 1500 kuna dječjeg doplatka.

Križ iz spaljene kuće postavili na vrh nove

- Stalni posao je nemoguće naći, to više što sam obolio. Radim pomalo oko kuće i to je sve. Mira i Katarina uče za kuharice u Daruvaru i mjesečno im za kartu treba tisuću kuna pa za život nas sedmero ostane premalo. Ipak, odlučili smo izgraditi novu kuću jer je ona stara od blata postala premala, a i počela se rušiti – kazao je Ilija.

Kako bi osigurao sredstva za novu kuću, Ilija se najprije obratio HTV-u koji je napravio prilog o njegovoj obitelji u kojem je pomoći zatražena od donatora i tadašnjeg bjelovarskog župana Damira Bajsa.

Župan, kaže Ilija, nikad nije odgovorio, ali mu je velike količine građevinskog materijala poslao poduzetnik iz Daruvara Željko Jakopac.

Ponešto za kuću uspio je kupiti od vlastitih skromnih sredstava i većinu posla na kući obavio je sam. Kada je trebalo postaviti krov, Ilija se obratio župniku iz Badljevine Slavku Barišiću i Caritasu Požeške biskupije. – Uputili su me da napišem zahtjev što sam i učinio. Jednog dana nazvao me netko s nepoznatog broja, a ostao sam zaprepašten kada se čovjek predstavio kao požeški biskup. Rekao je kako će mi poku-

šati pomoći, a potom je još jednom nazvao i uputio na trgovinu u Daruvaru gdje mogu uzeti što mi treba u vrijednosti 15 000 kuna. Kuća je sada pod krovom, ali nije do kraja uređena pa sva djeca još spavaju u istoj sobi – rekao je Ilija.

Kada je rat u Bosni završio, Ilija je, kaže, odmah pošao da vidi stari kraj. – Kuća je bila spaljena, ništa nam nije ostalo. Samo sam, čeprkajući po zgarištu, pronašao metalni križ koji smo imali u kući.

Ponio sam ga ovamo i stavio na vrh nove kuće. U kući imamo još jedan koji nam je poklonio naš župnik iz Badljevine i oko kojeg često molimo, osobito kad nam je teško. Ovdje u selu slavi se sv. Matija, ali mi nikad ne zaboravimo proslaviti i sv. Antuna Padovanskog, kojega smo slavili u Bosni, kao i sv. Ivana kojemu smo nekada redovito išli na hodočašće u Jajce. Ako Bog da, i ovog ču lipnja poći tamo pomoliti mu se.

I naše svece i Boga uvijek molim da nam svima, a osobito djeci, daju zdravlje, da budu dobri i pošteni ljudi koji neće morati proći kroz patnje kroz koje su njihovi roditelji prolazili – kazao je na kraju Ilija.

Savjeti župnika Barišića

Ilija i Ane Barišić u svoj skromni dom, kažu, često pozovu župnika Slavka Barišića.

- Popričamo o onom što nas muči, a on nas posavjetuje da se molimo Bogu i poštujemo jedni druge. Nakon razgovora bude nam lakše – rekao je Ilija.

- Nastojim redovito obići baš ovakve obitelji koje su u potrebi. Želim da shvate kako se uz molitvu i u zajedništvu s Bogom svi problemi lakše podnose i rješavaju – kazao je župnik Barišić.

Odlukom nadbiskupa Alojzija Stepinca od 14. rujna 1945. godine badljevačka se župa podijelila tako da je na njezinu teritoriju bila osnovana nova župa Sirač. U odluci piše: „Budući da je selo Sirač daleko udaljeno od sijela župe u Badljevinu i budući da je u Siraču nekoć već postojala posebna župa, a tamošnji narod odavna želi da dobije obnovljenu župu, obnalazim ovime, po pripadajućem mi pravu, odrediti da se sela: Sirač, Miljanovac i Barica odciđepe od matične župe u Badljevinu, a selo Pakrani od župe u Daruvaru i da se za ta sela otvorí nova župa Pohoda Blažene Djevice Marije sa sjedištem u Siraču.”

Župa postojala još u XIV. stoljeću

Naime, župa u Siraču prema povjesnim zapisima spominje se 1360. i 1501. godine. Prije toga Sirač se spominje kao sastavni dio župe Svetače, a kada se ta župa podijelila na tri manje župe u XII. Stoljeću, Sirač je pripao župi Toplica. Crkva Blažene Dje-

Župa Pohoda Blažene Djevice Marije u Siraču slavi stotu obljetnicu izgradnje i posvete župne crkve

Blaženi Stepinac utemeljio župu prije 65 godina

Piše: Ljiljana Marić • Snimili: A. Demeter i D. Mirković

vice od Sirača prvi put se spominje 1334. godine. Ta je prvobitna crkva vjerojatno porušena za vrijeme turskih provala jer o njoj iz tih vremena nema nikakvih zapisa. Nakon turskog vremena prvi put se kapelica Majke Božje u Siraču spominje 1757. i 1761. godine. Sagrađena je do vojarni i služila je za potrebe vojnika koji su tamo bili u vremenu kada nisu ratovali.

U Spomenici župe Sirač navodi se kako su njezini mještani željeli u svome selu imati crkvu u kojoj bi se sastajali na molitvu. Naime, na misna slavlja nedjeljom i zapovijedanim blagdanima odlazili su u Pakrac i Badljevinu. Tako je 1904. godine osnovan odbor za gradnju crkve. U to vrijeme Sirač je imao 110 duša, a zapisano je da taj broj stalno raste. Kako sami nismo mogli izgraditi crkvu, uputili su zahtjev Visokoj vlasti da im omogući da novac za gradnju prikupljaju na području Kraljevine Slavonije i Hrvatske što im je i odobreno. Gradnja župne crkve počela je 1906. godine, a blagoslovljena je 2. srpnja 1908. Međutim, Sirač i dalje nije bio župa, nego je pripadao župi Badljevinu sve do 1945. godine. Za vrijeme Drugoga svjetskoga rata dolazili su u Badljevinu kao dušobrižnici članovi salezijanske družbe koji su bili nastanjeni u Diošu u Marijinu dvoru. Oni su po osnutku župu došli za njezine upravitelje i zadržali se sve do danas.

Posebno slave Marijine blagdane

Župom danas upravlja don Stjepan Pasarić. – Župa broji oko 1450 vjernika. Na

žalost, prošle godine smo imali samo 16 krštenja, a umrlih je bilo 26. Ove godine pripremo proslavu 65. obljetnice župe te stotu godišnjicu građenja i posvete nedavno obnovljene župne crkve. U župi se posebno slave Marijini blagdani. Za blagdan Marije Pomoćnice Kršćana imamo devetnicu, a zaštitnicu župe Pohod Blažene Djevice Marije slavimo 31. svibnja kada je i dan općine te dan osnovne škole – ističe don Stjepan.

MOLITVENA ZAJEDNICA KRVI KRISTOVE

U župi od 1982. godine djeluje i Molitvena zajednica Krvi Kristove. Osnovana je po želji Amalije Žuger uz pomoć časne sestre Judite. Tiho, ustrajno i s puno vjere molile su članice Zajednice za sve koji su bili u bilo kakvoj potrebi, za svoju župu, svećenike, za sve žitelje Sirača, a osobito u Domovinskom ratu uzdajući se u moć i zaštitu Presvete Krvi. Od tada zajednica polako raste. Danas ima oko 40 članova.

Molitvena zajednica okuplja se svake prve nedjelje u mjesecu na zajedničku molitvu, razmatranje i druženje, a kroz mjesec mole kada čuju da je netko bolestan ili u bilo kakvoj potrebi. Surađuju i druže se s ostalim molitvenim zajednicama. Posjetili su tako molitvene zajednice u Podsusedu, Novoj Gradiški, Milanovcu, a ugostili molitvenu zajednicu iz Podsuseda. Bili su na zajedničkom druženju i duhovnoj obnovi zajednice iz Daruvara, Milanovca, Nove Gradiške, Okučana, Starog Petrova Sela i Pitomače.

Časne sestre Klanjateljice Krvi Kristove prate njihov rad i usmjeravaju ih kako bi što dostojnije živjele karizmu štovanja Krvi Kristove po uzoru na utemeljiteljicu družbe sv. Mariju De Mattias.

Na svoje povijesno mjesto vraćen i blagoslovjen kip sv. Ivana Nepomuka

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković

Na blagdan sv. Ivana Nepomuka, 16. svibnja, u Požegi je na svoje povijesno mjesto, na uglu Kanižićeve i Ulice pape Ivana Pavla II. vraćen i blagoslovjen kip sv. Ivana Nepomuka. Svečev se kip nalazi i na pokrajnjem oltaru u katedrali i zajedno sa sv. Mihaelom Arkandelom štuje se kao njezin drugi zaštitnik. U nazoznosti vjernika te čelnika gradske uprave, biskup dr. Antun Škvorčević blagoslovio kip sv. Ivana Nepomuka nakon svečanoga euharistijskoga slavlja u katedrali.

Tom je prigodom podsjetio kako se u obilježavanju Svećeničke godine spominjemo upravo svećenika koji je 1393. godine zbog nepopustljivosti bezbožnim zahtjevima češkoga kralja Vjenceslava IV. da otkrije isповједnu tajnu, doživio mučenički kraj svjedočeći istinu. Bačen je s čuvenog Karlova mosta u Pragu i tada se prema predaji nad njegovom glavom ukazala aureola s pet zvjezda što i sodbini njegova požeškog kipa daje određenu simboliku. Naime, kip

sv. Ivana Nepomuka bio je obezglavljen pa je za restauracije napravljena nova glava.. Slučajno, u depou muzeja u međuvremenu pronađena je ona originalna te vraćena na svečev kip.

Zasluga isusovaca

– Njegovo je štovanje u Požegi isusovačkom zaslugom bilo osobito snažno u 18. stoljeću. On je isusovcima bio iznimno drag svetac te je izabran za drugog zaštitnika njihove družbe. Njegovi kipovi i slike, po uzoru na brojne srednjoeuropske gradove, bili su postavljeni u Požegi na nekoliko mjesta uz orljavske mostove. Posebno značenje ima svečev kip pod Gradom, odnosno pod požeškom tvrđavom koji su isusovci postavili i blagoslovili 17. lipnja 1728. godine. Upravo kod toga su kipa isusovci od 1733. pa sve do 1773. godine održavali pobožnost uoči njegova blagdana 15. Svibnja. Pobožnost je trajala osam dana i na njoj su redovito sudjelovali vojnici i brojni građani. Pred tim kipom bila je organizirana i jedna od postaja prigodom tijelovske procesije – istaknuo je biskup Škvorčević.

Na mjestu spomenutog kipa sv. Ivana Nepomuka pod Gradom je u 18. stoljeću je izgrađena kuća te je kip smješten u vanjsku ložu. Prigodom izgradnje nove kuće 1898. godine Josip Wolf je u udubini na njezinu zapadnom pročelju smjestio novi kip sv. Ivana Nepomuka koji je ovdje stajao sve do 1949. ili 1950. godine kada su ga komunističke vlasti zajedno s drugim javnim sakralnim plastikama u Požegi uklonile.

Civilizacijski čin

Vraćanje kipa Blažene Djevice Marije na ugao zgrade Gradskog muzeja za prošli blagdan Male Gospe te sada kipa sv. Ivana Nepomuka, kako je istaknuo biskup Škvorčević, civilizacijski je čin vraćanja izgleda i promicanja duha koji karakterizira ovaj grad u njegovu kulturno-povijesnom identitetu. – To je iskaz poštovanja i zahvalnosti sveću po čijem su zagovoru brojni naraštaji Požežana bili duboko vezani s Bogom i iskusili pomoć u nevojama – kazao je biskup.

Kip ovoga sveca mučenika, zaštitnika mostova, zaštitnika od poplava i vodenih stihija te zaštitnika isповjedne tajne vrlo je vrijedan primjerak barokne skulpture klesane u kamenu.

Zbog vraćanja kipova na požeška javna mesta biskup je posebno izrekao zahvalu gradonačelniku Zdravku Ronku koji se osobno za to zauzeo, a na prigodnoj je svečanosti i otkrio restaurirani kip sv. Ivana Nepomuka.

Održan znanstveni skup o poznatom slavonskom franjevcu Antunu Bačiću

Bio je znak radosti i nade

Usklop Dana franjevačke kulture u Našicama održan je znanstveni skup o fra Antunu Bačiću, znamenitom slavonskom prosvje-

titelju, teologu, piscu, prevoditelju, glazbeniku i gospodarstveniku. Prvi dio skupa održan je u Slavonskom Brodu 14. travnja, a drugi dio idućega dana u Našicama.

Fra Antun Bačić rođen je u Donjoj Vrbi 1690. Godine, živio je i pastoralno djelovao tijekom 18. st. u Slavoniji, Srijemu i među Hrvatima u Podunavlju. Bio je župnik i samostanski poglavatar u Šarengradu i Budimu te u više navrata u Našicama, gdje je umro i pokopan 1758. U Našicama je utemeljio i filozofsko učilište. U svojoj knjizi *Istina katoličanska* prikazuje svoj pastoralni rad i odgovornost prema nje му kao poticaj za osobno pastoralno usavršavanje. Sabrane bilješke ocjenio je korisnima i za druge, posebno za vjernički puk koji ne zna latinski. O tom iznimno značajnom piscu, graditelju i duhovniku govorilo je dvadesetak znanstvenika. U pozdravnoj riječi provincijal Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Željko Železnjak istaknuo je kako

je fra Antun bio znak radosti i nade za sve franjevce: radosti zbog plodnog djelovanja braće franjevaca među Hrvatima i znak zahvalnosti Bogu za sve ono lijepo, dobro i plemenito što se po franjevcima dočalo, a koji su svojim životom pisali povijest hrvatskoga naroda i ostavili duboke tragove prisutnosti u našem narodu.

Fra Emanuel Hoško obrazložio je Bačićovo značenje u budimskom kulturnom krugu. O knjižničarstvu, književnosti i jezikoslovju u kontekstu Bačićeva djela govorili su Renata Bošnjković, fra Vatroslav Frkin i dr. sc. Ljiljana Kolenić. Bačićev leksik istražila je i izložila mr. sc. Irena Krumes Šimunović, a osobitosti njegova slovopisa prema hrvatskom slovopisu u 18. st. prikazala je Adela Ptčar. Sklonidbeni sustav imenica u Bačićevu djelu *Istina katoličanska* objasnila je dr. sc. Jadranka Mlikota. (M. Pepelko • Snimio: Ivan Sporinski)

Pavle Primorac o knjizi »Našli smo milosrđe«

Tko god zazove Božje milosrđe, bit će spašen

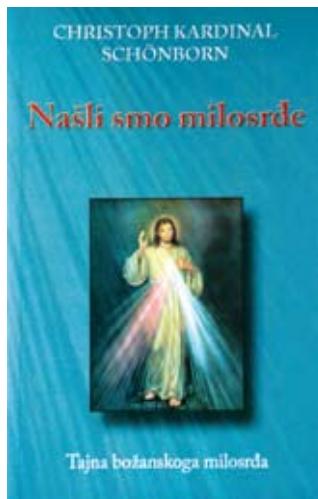
Božju objavu u kršćanskom smislu mogli bismo definirati kao slijed Božjih zahvata u povijest čovjeka koji ima za cilj čovjekovo spasenje. U samoj Crkvi razlikujemo opću i privatnu Objavu. Opća Objava jest ona koja je bitna za našu vjeru i spasenje. Nju smo pozvani svi držati snagom svoje vjere. S druge strane, privatna Objava je ona koju Bog priopćava pojedincima kako bi svjetu donio određenu poruku. Ta Objava nije obavezna za našu vjeru bez obzira što ju ona može učiniti boljom.

Kroz milosrđe do obraćenja

Crkveno Učiteljstvo može neku privatnu Objavu preporučiti kao korisnu za vjeru. Mi se nalazimo pred jednom privatnom objavom o kojoj je na osobit način pisao bečki kardinal Christoph Schönborn u knjizi *Našli smo milosrđe*. U svojoj pastoralnoj praksi kardinal je održao nekoliko kateheza o Božanskom Milosrđu, pa je odlučio u ovoj knjizi sažeti te kateheze kako bi nam pomogao da bolje upoznamo tu dimenziju Božje egzistencije – milosrđe. Milosrđe je nešto predivno. Bog nam se očituje kao velik, moćan, ali i kao milosrdan. On nije milosrdan kako bi nama dopustio da grijesimo i ustajemo u tvrdokornosti srca. Štoviše, Bog pokazuje svoje milosrđe kako bi nas kroz njega pozvao na obraćenje i promjenu života, kako bi nam srce oslobođio od tvrdokornosti i pomogao nam da baštinimo život vječni. Tog milosrdnog Boga koji nam se objavio u Isusu Kristu pokazuje nam Crkva kao baštinica opće Objave.

Promicanje pobožnosti

S druge strane imamo i privatnu Objavu kroz koju nam također Bog progovara i priopćava sebe, a to je Objava kroz svetu poljsku redovnicu Faustinu Kowalsku. Naime, tridesetih godina prošloga stoljeća, neposredno pred Drugi svjetski rat, Isus se objavio toj skromnoj redovnici i priopćio joj činjenicu svojega beskrajnjog Milosrđa. S njom se Isus upravo poslužio kako bi pobožnost svojem velikom Milosrđu prenio na čitavu Crkvu. Ali to nije sve. Isus se poslužio i raznim osobama kako bi preko njih prenio svoje beskrajno milosrđe. Prva osoba je sv. Faustina Kowalska. Veliki papa Ivan Pavao II. također je bio osoba koja je promicala snagu i ljubav Božanskoga Milosrđa, a to je pokazao i enciklikom *Dives et misericordia – Bogat milosrdem*. Papa je, teologizirajući privatnu Objavu o ljubavi Božjoj prema svijetu, upravo tom enciklikom pokušao prenijeti tu ljubav svijetu. A sasvim jasno

KRŠTENJA

VELIKA • Za vrijeme euharistijskog slavlja 22. ožujka u župnoj crkvi sv. Augustina u Velikoj biskup dr. Antun Škvorčević krstio je Luciju, peto dijete u obitelji Tomislava i Tatjane Klarić.

KUTJEVO • Na Uskrnsni ponедjeljak 5. travnja biskup Škvorčević je predvodio svečano euharistijsko slavlje u župnoj crkvi Rođenja BDM u Kutjevu. U okviru proslave vazmenoga otajstva krstio je Luciju, peto dijete u obitelji Mijata i Monike Barić te još šestero djece: Valentinu Jelušić, Mihaelu Grgić, Jakova Mateja Oršulića, blizankinje Saru i Miju Stivić te Stelu Budić.

NOVSKA • U srijedu 5. svibnja tijekom euharistijskoga slavlja u župnoj crkvi sv. Luke u Novskoj biskup Antun Škvorčević krstio je Antu, šesto dijete u obitelji Zvonka i Finke Jolić.

NOVA BUKOVICA • Biskup dr. Antun Škvorčević pohodio je župu Nova Bukovica 6. svibnja te u župnoj crkvi Uznesenja BDM predvodio misno slavlje i krstio Miju, peto dijete u obitelji Tomislava i Renate Šterl.

PLETERNICA • Na svetkovinu Isusova Uzašača na nebo 12. svibnja u župnoj crkvi sv. Nikole biskupa u Pleternici biskup Škvorčević je predvodio misno slavlje i krstio Bernarda, peto dijete u obitelji Alena i Melite Barić.

U vrtu župnika Devčića kao u raju

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Ovdje je kao u raju – upravo tim riječima posjetitelji opisuju uređeni okoliš crkve, župne kuće, ali i privatne kuće stražemanskoga župnika msgr. Josipa Devčića. U Hrvatskoj sigurno nema župnika koji ima ljepše uređen okoliš sa stotinama raznovrsnog cvijeća koje cvjeta od ranog proljeća pa sve do zime, ukrasnog grmlja i drveća s gotovo svih kontinenata, među kojima su i neki rariteti.

U gimnaziji se bavio cvijećem

-Ljubav prema cvijeću usaćena mi je od rođenja. Neki drugi su možda nešto drugo uočavali, ali

ja uvijek prvo uočavam cvijet, drvo i biljk. Još kao gimnazijalac sudjelovao sam u izložbama cvijeća, a kao bogoslov u Zagrebu redovno sam dolazio u Botanički vrt u svim godišnjim dobima. Ostao sam zadivljen tom ljepotom i raznolikošću koju sam tamo vidio. Čim sam došao u župu, prije skoro četiri desetljeća, počeo sam uređivati okoliš, prvo crkve, a kada je napravljena župna kuća, i oko nje – ističe msgr. Devčić. Za brojnih hodočašća po inozemstvu pažljivo je prikupljao svaku hortikulturnu ideju, a donosio je i sadnice.

U uređivanju okoliša uvijek se savjetovao s onima koji su u tome poslu bili stručni. Prva koja ga je savjetovala bila je nedavno umrla Kaja Pereković, nekadašnja šefica rasadnika Božjakovina u Dugom Selu, svojim savjetima pomogli su mu i Milan Žgela, stručni savjetnik za rasadničarstvo u Hrvatskim šumama, dr. Ivica Samardić, ravnatelj JU Parka prirode Papuk, te redovnica Samuela Premužić, poznata umjetnica koja pravi skulpture od prirodnih materijala kao što su slama i kukuruzna komušina.

Cvijeće traži ljubav i trud

- Zadnjih godina najviše pomaže sestra Samuela s kojom sam zajedno pravio planove što i kako napraviti da ljepota biljaka dođe što više do izražaja - ističe župnik u čijem vrtu posebno mjesto ima cedar, a najljepši je, dodaje, video u Padovi.

- Takvu kolekciju cedara nema nitko na daleko. Uistinu su prekrasni, na neki način su raritet. Tu su još neke rijetke vrste, kao što su dva kultivara božikovine, jedinstvena na ovom području Slavonije. Izdvojio bih i kuglasti bagrem, drvenasti božur, ginko, nekoliko vrsta magnolija, među kojima je i crnogorična, te veći broj egzota – ističe dr. Ivica Samardić koji okoliš u Stražemanu smatra pravim draguljem ne samo Zlatne doline nego i daleko šire.

Tu su i dvometarske stablašice ruža, brojni rododendroni, azaleje, kamelije, nekoliko desetaka vrsta čuvarkuća koje imaju poseban kamenjar, umjetno jezero sa žabama, ribicama i prekrasnim lopoćima te potoci uz čiju cijelu dužinu, naravno, raste različito cvijeće.

– Svaki dan najmanje dva puta prošetam svojim vrtom, pogledam svaki cvijet i biljku, gledam i čekam kada će koji procvjetati. Jednostavno živim s tim cvijećem i drvećem. Ono traži ljubav i veliki trud i rad jer bez okapanja, orezivanja, zalijevanja i gnijidbe nema ljepote – kaže župnik. U održavanju okoliša od skoro dva hektara pomažu mu i njegovi ministrianti.

Natpsi u kamenu

Šetnju između zanimljivo oblikovanih tisa, jela i druge crnogorice, ukrasnih grmova i bojama neodoljivo bogatih cvjetova upotpunjaju i zanimljivi natpsi u kamenu koje kao da je neko razbacao, a istovremeno postavio na pravo mjesto. Govor cvijeća razumije samo srce; Molitva je spajanje neba sa zemljom, to je prijateljovanje čovjeka i Boga; Neka te Bog blagoslov i čuva na tom putu.

